

CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP - Raportul călătoriei în India

Bună dimineața, prieteni. Este un mare privilegiu să fim din nou în Tabernacol, în dimineața aceasta. Uneori, când ești în călătorie prin diferite părți ale lumii și vezi pericolele și lucrurile care te înconjoară, te întrebi dacă te vei mai întoarce vreodată înapoi. Dar așa cum a spus fratele Neville adineauri: „Domnul ne va purta de grijă.” Aceasta este! Noi învățăm să ne încredem în toate în Domnul, pentru că El ne va purta la toți de grijă.

Cred

că acum am o dragoste mult mai adâncă pentru Domnul Isus, decât am avut vreodată

în toată viața mea. După ce am văzut diferitele religii ale lumii, cum procedeză și ce cred, teologia lor și așa mai departe, dacă le compari cu ceea ce avem noi, îți dai seama că noi, creștinii, Îl avem pe Dumnezeu cel viu și adevărat. Toate celelalte religii sunt nimic atunci când creștinismul este ridicat la locul lui.

În

dimineața aceasta, vreau să vă vorbesc, pe scurt, despre adunările pe care le-am avut peste ocean, ca să vă faceți o idee cu privire la ceea ce a făcut El acolo. Voi sunteți o parte din grupul care m-a trimis acolo și v-ați rugat pentru mine în timpul când am fost plecat, de aceea aveți dreptul să știți ce a făcut Domnul.

În

Lisabona, Portugalia, am avut una din cele mai bune adunări din ultimul timp, deși Portugalia este o țară sută la sută catolică. Spaniolii, care erau catolici, au pătruns în Portugalia și astfel toți portughezii sunt catolici. Dar Domnul a turnat Duhul Său, chiar în mijlocul lor, și astfel am avut adunări

minunate și semne și minuni.

Dacă

sunt printre noi catolici, să înțeleagă că eu nu spun că oamenii s-au convertit la creștinism din catolicism, pentru că de fapt catolicismul a ieșit din creștinism. Mulți dintre oamenii care merg de obicei la biserica catolică, nu sunt creștini predați cu adevărat, cum găsești printre protestanți, ci spun: „Ei bine, eu sunt catolic pentru că bunica mea a fost tot catolică.” Dar la adunarea avută în Portugalia, ei au fost conduși cu miile la Domnul Isus Hristos.

De

acolo, am plecat la Roma și acolo am vizitat marile catacombe în care s-au adunat și s-au închinat creștinii de la început. A fost o experiență minunată să mergem acolo jos, în special în „catacomba sfântului Înger.” Desigur, ghizii noștri erau catolici și au început să spună că creștinii care au stat în acele catacombe erau catolici, dar toate inscripțiile totul, arată că nu este adevărat. Vedeți?

De

acolo am mers în cetatea Vatican, unde am avut un timp minunat. Spun minunat, pentru că am avut un serviciu de vindecări chiar în umbra catedralei sfântul Petru. Desigur, noi am ținut adunarea în secret și am spus doar la puțini oameni unde ne aflam, dar au venit cu miile acolo afară și L-au acceptat pe Domnul Isus Hristos, iar El a făcut semne și minuni printre oameni. Vă puteți imagina? În cetatea Vatican.

De

data aceasta, am întâlnit multe celebrități din țară, pentru că a fost cu noi baronul Von Blomberg, un om influent și cunoscut de toți monarhii, președinții și oamenii puternici ai lumii. El a fost managerul adunărilor noastre. Ei bine, când am fost la Lisabona, l-am întâlnit pe președintele parlamentului și am luat masa împreună, iar la Roma au participat toți demnitarii.

A
fost și regele Farouk, din Egipt, care tocmai se căsătorise cu o doamnă tânără, dar noi știm că după aceea au divorțat. Ei au dreptul să aibă patru soții, dar el are doar una sau două. El s-a căsătorit cu fata aceea tânără, de la școală, cred că ați citit publicitatea făcută în ziare. Este un om plăcut, un ins mare și puternic.

Apoi
ne-am întâlnit cu două regine venite de jos, din Orient. Ele erau la Roma, iar când au auzit de prezența noastră acolo, au venit să ne întâlnească.

Am
avut o audiență la papa și am putut să merg să vorbesc cu el, dar când am aflat că trebuie să-i săruți inelul și degetul de la picior, am spus: „Nu, nu! Aceasta, nu!” Înțelegeți? Eu îl respect pe fiecare om și îi recunosc meritele ca reverend, doctor, sau orice ar fi el, îmi ridic pălăria în fața lui, ca un gentleman, dar când vine vorba de închinare, este Unul singur care merită așa ceva, iar Acela este Domnul Isus Hristos.

De
la Roma am plecat la Cairo, Egipt și la Atena, în Grecia, iar în cele din urmă am ajuns la Bombay. Vă spun sincer că nici în zece ani nu voi putea uita ceea ce am văzut în Bombay, ceea ce am simțit privind ce se petrece acolo.

Practic,
eu am vizitat aproape toate țările din Europa și din Asia. Am ajuns până aproape de granița cu Rusia, dar nu am fost încă în Japonia, de aceea, Japonia ar trebui să fie următoarea în program, alături de Australia și Noua Zeelandă. Următoarea oprire era Hong Kong, China. Era pe partea cealaltă a lumii, și era mult mai aproape să ne întoarcem în Statele Unite pe acolo, așa că puteam să ne oprim la Hong Kong, la Tokyo, Formosa, și Guam Wake, Filipine, dar nu am făcut aceasta, ci ne-am întors tot pe unde am plecat.

Să

știți că în America nu există oameni săraci! Indiferent cât de greu ar duce-o și în ce condiții trăiește, nici un om din America nu este sărac. Dacă-l vedeți pe o alee, mâncând dintr-un tomberon de gunoi, cu haine sărăcăcioase pe el, să știți că este ca un milionar pe lângă un sărman din India. Să nu vă gândiți niciodată că este sărac. Dacă ați vizita numai o dată India, ați înțelege ce înseamnă să fii un om sărac.

Eu

sunt un om cu inima tare, fiindcă am văzut multe și a trebuit să trec prin multe. Mulți dintre voi nu vă puteți imagina ce efect are asupra unei ființe umane faptul că trebuie să vadă atât de multe lucruri; și indiferent ce vezi, trebuie să mergi mai departe, să treci peste acele lucruri. Aceasta te călește și te face să te simți diferit, iar la un moment dat ajungi într-o asemenea stare, încât atunci când vezi acele lucruri, parcă nu le mai observi, parcă nu mai ai nici o reacție. Ești asemenea unui doctor care trebuie să-l taie pe un bolnav ca să ajungă la apendice ca să îl scoată afară. Când a făcut-o prima dată, poate a leșinat sau ceva, dar după o vreme ajunge într-o asemenea stare, că știe că trebuie să facă acel lucru și astfel, merge și-l face, iar dacă pacientul trăiește sau moare, el a făcut tot ce a putut și cât a putut de bine.

Și

un predicator ajunge în starea aceasta, mai ales un apostol, un misionar. Cuvântul „apostol sau misionar” înseamnă „trimis.” Eu nu știu de ce acești bărbați preferă să fie numiți misionari și nu apostoli, pentru că este același lucru. Cuvântul folosit de Biblie este „apostol.” Apostolul este trimis afară, printre oameni. El nu trebuie să fie predicator; el este un trimis: Dumnezeu îl trimite să facă anumite lucruri.

Când

am ajuns în India, i-am văzut pe oamenii aceia săraci care zăceau pe străzi și mureau de foame; am văzut mamele cu copilașii lor în brațe care cerșeau și preferau să moară ele însele de foame decât să-și vadă bebelușii murind. Dacă

primeau ceva, oricât de puțin, poate un sfert de penny și reușeau să mănânce o dată la trei zile, supraviețuiau. Oamenii aceia nu au case unde să meargă, iar dacă li se face somn, se întind pur și simplu pe jos. Tot acolo am văzut un porc care avea șira spinării ca o lamă de ras și coastele lipite unele de altele din cauza înfometării. El trecea peste oamenii întinși pe jos, la fel ca o capră bătrână care arăta ca un tambur înșirat. Și mai este ceva acolo: o mare duhoare. Nicăieri nu puteți vedea o asemenea aglomerare de oameni ca în India, dar pentru ei este ceva normal pentru că întotdeauna a fost așa. India și-a obținut independența cu vreo șase ani în urmă, profitând de falimentul din Anglia.

Indienii

sunt un popor foarte ciudat. Când am fost acolo, între milioanele de bărbați pe care i-am văzut, nu am întâlnit niciunul care să fie solid în partea de sus a corpului, și să aibă brațe puternice, pentru că toți sunt extrem de slabi și osoși.

Fiul

meu stătea și privea pe fereastră la ce se petrecea pe stradă. Ți se rupea inima. Când s-a aflat unde eram cazat, au început să vină acolo leproși care nu mai aveau mâini, ci doar niște cioturi pe care le fluturau în aer, și cerșeau ceva de mâncare sau orice altceva; alții nu mai aveau picioare și aveau rănile acoperite de puroi. O, era foarte greu să privești așa ceva! A fost imaginea cea mai demnă de compătimire pe care am văzut-o vreodată, așa că le-am zis misionarilor: „Pur și simplu nu pot suporta să văd așa ceva! Le voi împărți pe stradă toți banii pe care-i am la mine și tot ce am!” Spuneam aceasta, fiindcă mă gândeam: „Și ei au dreptul să mănânce, la fel ca fiicele mele Sara și Rebeca!”

Voi

nu știți cât sunteți de binecuvântați. Acesta este adevărul. Nici nu vă puteți închipui! Ar trebui să priviți în sus și să vedeți de unde vă vine această binecuvântare. Adevărul este că poporul american este ca un porc care stă sub un măr. Cât este ziua de lungă merele cad și îl lovesc în cap, iar el le mănâncă fără să privească vreodată în sus ca să vadă de unde vin. Așa suntem

noi. Nu ne gândim niciodată la aceasta. Când spun aceasta, vorbesc în general, nu mă refer la voi, cei care sunteți aici, pentru că voi sunteți creștini, ci mă refer la lume în general. Ei pur și simplu nu pot să-și dea seama cât sunt de binecuvântați și cât de bine le merge.

Doar

gunoiul adunat din Jeffersonville ar fi suficient ca să hrănească un sfert din India. Așa este, și ar fi foarte fericiți dacă l-ar primi.

Când

vedeți pe cineva scotocind prin tomberon, voi spuneți: „Ei bine, frate Branham, ce poți spune despre individul acesta? El nu are haine și este calic.” Chiar așa? Adevărul este că singurul lucru pe care trebuie să-l facă el este să cerșească și va fi ajutat imediat. Dar săracul din India nu are de la cine să cerșească pentru că acolo nu se fac fapte caritabile. El trăiește undeva într-o baracă, iar când plouă se poate adăposti în vreun grajd. El nu are unde să meargă și zace în locul unde cade. Când mor, sunt ridicați și incinerați sau aruncați într-o groapă mare, în felul acesta curățindu-se străzile de acești leproși și de alți bolnavi. Nu sunt doriți de nimeni și n-au unde să meargă, nu au nimic. Sunt flămânzi, și adevărul este că și ei sunt ființe umane exact ca și noi.

Vă

spun sincer, fraților, că nu am putut suporta așa ceva și am fost pe punctul să am o cădere nervoasă. M-am întors acasă duminica trecută, dar n-am fost în stare să ies din camera mea. Soția mea știe că acesta este adevărul; ea știe că timp de cinci zile am fost ca și mort. Când a venit medicul și mi-a verificat tensiunea, mi-a spus: „Omule, ar fi bine să te odihnești pentru că nervii tăi sunt foarte slăbiți, iar din cauza aceasta tensiunea ți-a scăzut atât de mult încât nu am putut să-ți iau sânge. Odihnește-te ca să-ți revii!” Ceea ce am văzut acolo, aproape că m-a rupt în două.

Când

m-au văzut, unii dintre misionari mi-au zis: „Frate Branham, dacă ceea ce ai văzut aici îți provoacă atât de mult rău, ar fi bine să nu mergi niciodată spre interiorul țării pentru că acolo este de câteva ori mai rău decât aici. Bombay este cel mai mare și mai frumos oraș din India. Ar trebui să-l vedeți.

În

ce privește latura religioasă, niciodată nu am văzut atât de multe superstiții ca acolo. Am văzut oameni orbi de tot din cauză că s-au uitat la soare și i s-au închinat. Au orbit din cauză că s-au uitat tot timpul la soare.

Acolo

s-au ocupat de mine numai persoane cunoscute, începând cu domnul Nehru, președintele și parlamentul, toți și am cărțile lor de vizită chiar aici în buzunar. Pot să spun că m-au tratat foarte bine și nu puteau să fie mai amabili și mai drăguți decât au fost. Am fost și în biroul primarului orașului Bombay, dar cotețul vostru de găini arată cu mult mai bine decât tot ce au ei mai bun.

Așadar,

acolo lipsește hrana, iar străzile îți oferă cea mai jalnică priveliște pe care ai văzut-o vreodată. Acesta este motivul pentru care vă spun: atunci când trimiteți acele cutii de pantofi cu ajutoare, trimiteți-le în India. Da, domnilor.

Eu

nu sunt aici în calitate de critic, dar când am venit înapoi i-am spus soției mele: „Dacă există un lucru de care vreau să scap și pentru care i-aș cere bisericii să se roage pentru mine, este să nu mai judec. Sunt critic în inima mea și nu vreau să fiu așa.”

Astfel,

de îndată ce am aterizat pe pământul american, am început să judec în inima mea. De ce aceasta? Noi am călătorit la clasa a doua, unde ar trebui să

călătorească

toți predicatorii. Acolo în spate era o mamă cu copilașii ei, iar lângă ea stătea o persoană care a comentat tot timpul nemulțumită din cauza copiilor. Eu eram în aer de cincizeci și opt de ore, iar ei erau de vreo treizeci și cinci de ore, așa că micuții aceia nu mai aveau răbdare.

Atunci

am văzut-o pe femeia aceea americană ridicându-se în picioare, îmbrăcată atât de imoral! Femeile acelea muritoare de foame ar putea veni aici să le învețe pe femeile din America ce înseamnă moralitatea. Așa este. Acolo, dacă mergi pe stradă, chiar dacă este soția ta, nu poți să te apropii la mai puțin de cincisprezece centimetri de ea. De ce? Pentru că pe străzile din India nu vei vedea gesturi de apropiere și de iubire. Soția nu se uită la fața bărbatului atunci când vorbește cu el, ci stă cu capul plecat, iar bărbații nu le permit femeilor să iasă în stradă îmbrăcate indecent. Ei au morală. Când am fost acolo, am găsit un popor păgân care suferă din cauza foametei, dar care este moral, iar când m-am întors aici, am putut să văd cât de decăzută este națiunea noastră în comparație cu ei, iar aceasta mă face să fiu critic și să judec.

Când

am fost acolo, am fost cazat la Hotelul Taj Mahal. Cred că așa se numea, nu-i așa, Billy? Da, este Taj Mahal, iar Billy este martor la ceea ce s-a întâmplat. La hotel erau cazați doi americani, iar când au ieșit în stradă, i-am privit cum mergeau printre oamenii aceia săraci. Un băiețel a alergat spre ei... Acolo este o boală de care suferă mulți dintre ei. Băiețelul avea vreo opt ani, iar două dintre degetele de la picior îi erau atât de umflate încât își târa piciorul după el. Am văzut cum a mers spre cei doi americani și le-a cerut un penny sau ceva de mâncare, dar ei au spus... (Fratele Branham imită gesturile și răspunsul pe care l-au dat copilului), apoi i-au întors spatele și au plecat. Atunci am zis: „Dumnezeule, ai milă!”

Îngâmfați...

Nehru și celelalte persoane importante vorbeau cu noi și au zis: „Ne-ar plăcea să avem democrația voastră și celelalte lucruri pe care le aveți voi, dar nu

dorim să avem duhul vostru.” Așa este. „Nu ne dorim duhul de îngâmfare pe care îl aveți voi, americanii!” Vedeți? Ei nu s-au sfiit să ne-o spună în față: „Nu ne dorim lucrul acesta.”

„Aceștia nu sunt reprezentanții creștinismului,” am spus eu, „și ce vedeți la ei este doar o formă de fățarnicie.” Categorie. „Creștinii nu se comportă așa. Nu, domnilor. Nu toți americanii se comportă așa. Și la noi sunt oameni umili și amabili, așa cum există peste tot în lume, doar că există și alții care... O spun cu părere de rău, dar majoritatea sunt într-adevăr îngâmfați.”

De când am revenit aici, sunt critic și judec, dar nu vreau să fiu așa. Am aflat atât de multe lucruri și am văzut atât de multe încât, frate și soră, prietenii mei vechi din tabernacol, binecuvântate să vă fie inimile, nici nu vă puteți închipui prin câte am trecut încercând să fac tot ce-mi stătea în putință pentru ca Dumnezeu să fie glorificat. Dacă mă vedeți făcând ceva greșit, nu mă condamnați, ci fie-vă milă de mine și încercați să mă corectați pentru că eu nu vreau să fiu așa.

Când trebuie să treci prin atât de multe și să depășești atât de multe situații, nici nu-ți dai seama că devii așa. În dimineața aceasta aș putea să vă spun lucruri pe care nu ar fi corect din partea mea să le spun, însă dacă aș face-o v-ați da seama de ce am stat timp de cinci zile în casă și nu am fost în stare să mă mișc. Așa este. Voi nici nu vă puteți da seama.

Numai Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu predicatorul tânăr și inocent care stătea odată la amvonul acesta, ce i-a străpuns, i-a tăiat și i-a mișcat inima. Eu nu le spun nimic oamenilor, nu îi spun nici măcar soției mele, ci totul rămâne între mine și Dumnezeu, dar cred că vă dați seama că mintea omenească poate să suporte până la o limită, apoi cedează. Înțelegeți? Numai Dumnezeu m-a ținut

până acum și a făcut toate aceste lucruri.

În

India există tot felul de religii, fiecare lucru având religia și specificul lui. Și vă pot spune că de când este India, nu s-a întâmplat niciodată ca religioșii de acolo să se ocupe de un creștin, dar cu două săptămâni în urmă, în ziua de marți, religioșii din India s-au ocupat de mine.

Mulți

dintre ei se închină la muște, iar alții se închină la vaci. Ei se închină la orice. Erau acolo acei jaini și eu am stat împreună cu ei în templul lor. Această religie a apărut cu trei sau patru sute de ani înainte de a se naște creștinismul. Ei au o mănăstire și călugări, fiind foarte asemănători cu ceea ce găsim la catolici. Își smulg barba și părul cu mâna, pentru că nu au voie să-l taie, apoi le crește la loc. Au ajuns până acolo încât și-au făcut niște măști cu care mătură în fața lor ca să fie siguri că nu calcă pe vreo furnică sau ceva. Dacă li s-ar întâmpla așa ceva, este considerat un păcat de moarte pentru care nu vor fi iertați. Își pun la gură ceva ca o mască albă, dusă pe după urechi, ca să nu li se întâmple cumva să inspire vreun țânțar mic, deoarece nu ar fi iertați nici pentru aceasta. Înțelegeți? Dacă li s-ar întâmpla așa ceva, înseamnă că au omorât ceva. Oh, Doamne, cum ar putea accepta sângele vărsat al Domnului Isus Hristos? Au auzit despre El, dar nu cred în El. Ei știu despre Isus pentru că misionarii le-au vorbit despre El, dar le-au replicat: „Oh, da, numai că voi amestecați lucrurile! Credeți că dacă Omul acela Isus ar fi fost un Om sfânt, le-ar fi îngăduit să-L crucifice? Nonsens! El a încălecat pe un cal și a mers în cer. Acolo S-a dus El!”

Mai

sunt acolo și acei „Sickh” care poartă un turban în care au un cuțit și de fiecare dată când văd un creștin întors cu spatele îlucid, pentru ca atunci când vor ajunge în cer, unde ajung și creștinii, creștinii vor fi slujitorii jainilor. Înțelegeți? Astfel, dacă poate să elimine cât mai mulți creștini aici pe pământ, Jainul va avea o mulțime de slujitori. Deci, dacă te omoară, ești bun

mort. Ei au în turban un pieptene mic pe o parte și un cuțit pe partea cealaltă și singurul lucru pe care și-l doresc este să te întorci cu spatele spre ei, ca să te poată omorî.

În
acea primă seară când m-am adresat mulțimii, a fost imposibil să estimăm câți oameni au fost acolo. Nu mai aveam loc unde să-i punem. Era în timpul musonilor, ploua mult și oamenii zăceau acolo neputincioși. Oh, și erau niște cazuri atât de grele!

S-a
întâmplat că primul care a urcat pe platformă a fost un băiețel hindus. Este adevărat, Paul? Băiețelul se născuse surd și mut, iar eu am spus:

„Iată,
acesta este primul caz. Fiecare dintre voi încercați să-i convertiți pe oameni, unii la mahomedanism și alții la altceva.” Toți au propria biblie; nu au Biblia creștină, ci au Coranul, de exemplu mahomedanii, și toate au diferiți fondatori. Unii cred că omul este Dumnezeu însuși, că fiecare om este un Dumnezeu, și cu cât ești mai bun, cu atât ești un Dumnezeu mai bun. Oh, este oribil să-i vezi ce fac!

Așadar,
le-am spus: „Priviți, domnilor!” Nu am putut să-i numesc frați, așa că m-am adresat ca unor reprezentanți ai diferitelor religii din lume. Înțelegeți?
Deci, am spus:

„Vreau
să vă întreb ceva. Suntem toți împreună aici în această zi, sau mai degrabă seară, și voi aveți toată această închinare la vaci și tot felul de lucruri, dar, scuzați-mi expresia, toate acestea sunt numai niște superstiții!” Ei toți înțelegeau engleza, pentru că fuseseră sub dominație engleză, dar nu o puteau

vorbi. Am continuat:

„Fiecare

dintre voi reprezentați diferite religii și mergeți afară unde căutați oameni pe care să-i convertiți. Luați un Sikh și vreți să-l transformați într-un Jain, sau luați un mahomedan și vreți să faceți din el un budist. Aceasta este însă numai schimbarea felului de gândire. Atât! Ceva similar avem și noi în America, nu suntem imuni la lucrurile acestea, dar toți credem în același Dumnezeu. Astfel, avem metodiști, baptiști, prezbiterieni, și toți merg afară și încearcă să facă noi convertiți pe care-i trec la organizațiile lor. Toți încercați să-i convertiți pe oameni, să treacă de la un dumnezeu la altul. Vedeți? Dar care dintre ei este cel adevărat? Totul este numai superstiție. Fiecare creatură la care vă închinați: vacă, muscă sau ce o fi ea, este creată de Dumnezeu cel Atotputernic. Înțelegeți? Voi vă închinați creaturii în locul Creatorului. Unii aveți idoli și tot felul de lucruri, dar niciunul dintre ei nu vă poate ajuta sau răspunde atunci când îi vorbiți. Toți sunt muți, nu pot vorbi și niciunul nu poate acționa în vreun fel. Există un singur Dumnezeu adevărat și viu, și Isus Hristos este Fiul Său. Pe Acesta Îl reprezint eu aici.

Și

așa cum Ilie i-a adus pe toți prorocii lui Baal, la Muntele Carmel, ca să le dovedească Cine este Dumnezeu, așa și eu am un singur lucru de făcut. Apoi, dacă dumnezeii voștri vor dovedi că sunt adevărați, Îl voi părăsi pe Dumnezeul meu și le voi sluji alor voștri.

Aici

în fața noastră stă un băiat surd și mut. Care dintre dumnezeii voștri poate să-l vindece, să-i dea înapoi auzul și apoi să vorbească? Aceasta aș vrea să știu. Care dintre ei poate să-l ajute să vorbească?” Toată lumea tăcea.

„Noi,

creștinii, v-am fost prezentați sub formă de învățătură, în parabole și cu Biblia.”, lucru cu care sunt de acord sută la sută, deoarece Dumnezeu i-a ajutat

pe misionarii aceia să meargă și să trăiască acolo. Da, domnilor, „dar ei nu v-au prezentat creștinismul pe deplin. El v-a fost prezentat numai sub formă de literă, dar Dumnezeu care a scris litera și Și-a făcut deja loc în inimile voastre, a intrat acum în scenă și va face acest Cuvânt viu, descoperindu-Se pe Sine însuși în Cuvânt.”

Am

continuat și am spus:

„Aici

stă băiatul acesta. Este surd și mut, deci nu poate auzi și vorbi, și este așa din naștere.”

Apoi,

Duhul Sfânt a descoperit păcate și alte lucruri ale oamenilor, iar aceia aproape că au leșinat când au văzut aceasta. Erau atât de gălăgioși că nu puteai înțelege nimic. Poliția era acolo ca să-i supravegheze și toți mergeau încolo și încioace. Oh, Doamne! Se spune că erau prezenți oameni din toată India, dar nu se putea estima cât erau de mulți, nu îți puteai da seama.

Când

l-au adus pe acel băiețel pe platformă, am spus:

„Tată

ceresc, Tu știi că și eu sunt ca oricare dintre acești oameni de aici, iar dacă n-ar fi fost harul Tău, aș fi fost și eu în starea lor, sau chiar mai rău. Tu ești Cel care m-ai mântuit. Totul s-a făcut la porunca Ta, nu eu am făcut-o. Tu știi, Doamne, că nu am spus niciodată că eu pot face ceva, ci întotdeauna am spus că Tu ești Cel ce faci totul. Acum, aici, între aceste superstiții și religii ale lumii, este aceeași situație ca în zilele prorocului Ilie și ca în zilele Fiului Tău Isus.

Doamne

Dumnezeule, lasă să se știe încă o dată că Tu ești singurul Dumnezeu viu și adevărat, Cel care l-a creat pe om și care poate face mutul să vorbească și surdul să audă. Îți cer aceasta în Numele Fiului Tău și pe baza Cuvântului Său care spune: „*Cereți orice veți vrea, în Numele Meu, și Tatăl vă va da*”.

Ca și creștin, eu cred acest Cuvânt și cer ca duhul de surzenie și de muțenie să-l părăsească pe acest copil!”

După

aceea, am bătut din palme așa (Fratele Branham bate o dată din palme), iar băiatul s-a întors și a privit în jur cu urechile ciulite. Iată-l stând acolo capabil să audă și să vorbească la fel ca oricare din audiență.

Ei

bine, aceasta a declanșat totul, cei care mă însoțeau fiind nevoiți să mă scoată afară de acolo. Aproape că mi-au tras jos hainele de pe mine și mi-au scos pantofii din picioare. Nici chiar toate armatele din lume n-ar fi fost în stare să-i țină pe loc, nici poliția, nici gărzile, nimeni. Au alergat și au rupt barierele formate de gărzi, fiind în stare să mi se închine dacă ar fi fost posibil. Oricât ai încerca să le explici cum stau lucrurile, ei nu înțeleg.

În

seara următoare a venit un bărbat care era orb de douăzeci sau treizeci de ani. El era un închinător la soare și s-a uitat atât de mult direct la soare încât nu mai avea ochi și era complet orb. S-a întâmplat ca el să fie următoarea persoană chemată pe platformă în seara aceea.

Am

întrebat: „Cine a fost aici aseară?” S-a stârnit o gălăgie atât de mare încât abia mai puteam înțelege ceva. Erau peste tot și din fiecare religie. „Câți dintre voi doriți să-L primiți pe Domnul Isus Hristos?” Vedeți? Toți cei pe care i-am putut vedea, L-au primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor

personal. Peste tot erau oameni care doreau aceasta, peste tot cât puteam vedea eu, fiindcă nu puteam vedea prea departe.

Nu

a fost posibil să avem o întâlnire în aer liber din cauza ploii care turna, dar și din alte motive. Erau acolo o mulțime de oameni necăjiți, dar nu puteam ajunge la ei. Era o priveliște atât de jalnică! Continuau să vină pe toate drumurile și încercau să ajungă la întâlniri trăgând după ei o capră sau un alt animal.

În

seara în care a venit bărbatul acela orb, am spus:

„Care

dintre dumnezeii voștri este în stare să-i redea vederea? Aici stă unul dintre închinătorii voștri care, deși superstițios, și-a pierdut ochii pentru că a privit la soare. El se închină la soare care este ceva creat, dar Creatorul care a creat soarele, a creat și ochii acestui om. Dacă Dumnezeu îi va reda vederea... Câți dintre voi veți recunoaște că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a fost crucificat, dacă El va face această minune?”

Ei

nu puteau înțelege cum era posibil ca acel Om sfânt să moară pentru păcatele noastre, așa cum susțin creștinii, dar eu am continuat: „Motivul pentru care a trebuit să moară El, a fost ca să șteargă păcatele noastre. El nu a fost a doua sau a treia persoană a dumnezeirii, ci a fost aceeași singură Persoană care S-a arătat în trup pentru a șterge păcatele noastre. El a trebuit să vină și să...”, și le-am spus această povestioară micuță, pe care am spus-o și aici în seara de dinaintea plecării mele, despre albina care înțeapă și își lasă acul acolo, astfel încât nu mai poate înțeapa niciodată. A fost nevoie de un trup uman pentru ca albina morții să înțepe, deoarece moartea nu este în suflet, ci în trup. Deci, Dumnezeu a trebuit să devină trup pentru a putea scoate afară boldul morții. A fost nevoie ca ei să înțeleagă aceasta deoarece în India sunt

o mulțime de insecte.

Apoi

am spus: „Acum fiți atenți! Fiind superstițios, omul acesta a privit la soare încercând să găsească îndurare pentru sufletul său, deoarece știe că atunci când va muri va trebui să meargă undeva. Dar când a făcut aceasta, ochii lui au fost distruși. Însă același Creator care a făcut soarele la care a privit el, este în stare să-i redea vederea.” După ce am spus aceasta, am continuat: „Domnule, vrei să-L primești pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al tău și să uiți toți idolii și să-L slujești pe El cât vei mai trăi? Ridică mâna dacă vrei să faci aceasta.” Bietul om și-a ridicat mâna tremurând. Ca toți ceilalți oameni de acolo, era înfășurat doar cu o bucată de material, cu un singur articol de îmbrăcăminte, și a ridicat mâna că va face ce l-am întrebat.

Când

merg la biserică, ei nu stau niciodată jos pentru că nu au scaune, nu au nimic. Pur și simplu se așază pe jos, cad sau stau unul peste altul. Vă puteți imagina cam cum vine aceasta? Cât poți cuprinde cu ochii vezi oameni care stau așa.

Așadar,

m-am rugat la bunul nostru Domn să-i dea vederea înapoi, și prin mila lui Dumnezeu, din ochii aceluia om complet orb, au început să curgă lacrimi care-i brăzdau fața bătrână și ridată și se prelingeau apoi pe barba sa albă. A strigat ceva în limba lui și toată lumea a început să strige o dată cu el, după care a mers printre oameni și i-a bătut pe toți cu mâna pe spate. Omul acela care fusese complet orb, acum putea să vadă.

Fratele

Cocs, care cred stă undeva în spate, și alți frați, pot să vă arate scrisori care dovedesc ceea ce s-a petrecut în India. Ar dura foarte, foarte mult să vi le povestesc pe toate.

Încă

nu pot înțelege cum a fost posibil să avem adunări timp de cinci seri la rând. Sincer, nu știu cum aș fi reușit dacă nu era fiul meu Billy Paul și ajutorul lui Dumnezeu. Billy a fost tot timpul alături de mine și m-a ajutat să răzbat prin toate. Oamenii de acolo sunt foarte timizi și nu vor să facă rău nimănui, dar tu trebuie să stai departe de ei pentru că altfel poți fi zdrobit sub presiunea mulțimii care este disperată să ajungă la tine. Este o capcană a morții, iar tu trebuie să treci peste ea.

Ce

pot spune este că prin îndurarea lui Dumnezeu sunt din nou acasă. Aș putea spune mai multe lucruri, dar este școala duminicală și nu vreau să iau din timpul de predicare a Cuvântului pentru a vă povesti despre lucrarea misionară.

Dacă

aveți vreun pachetel cu ajutoare, pe care vreți să-l trimiteți undeva, vă sfătuiesc să-l trimiteți în India. Nu am nimic împotriva nemților, sunt și ei un popor cumsecade, dar, frate și soră, noi le trimitem lucruri ca să-i ajutăm, iar după aceea ne trezim că suntem în război cu ei. Înțelegeți? Haideți să trimitem ajutoare acolo unde este cu adevărat nevoie de ele, adică în India. Ei sunt cei aflați cu adevărat în nevoie; sunt săraci și analfabeți și cu toate că au resurse naturale, nu au inteligența de a le exploata. Singurul lucru pe care știu să-l facă și pe care îl fac este să cerșească.

Știți

cât de mult îmi place să vânez, iar ei au vrut să mă ducă la vânatoare de tigri bengalezi pe cheltuiala lor, dar eu le-am spus: „Faceți-mi o favoare: luați banii pe care ar trebui să-i folosiți pentru această partidă de vânatoare și hrăniți cu ei oamenii săraci din India. Voi merge acasă fără să vânez aici.” Înțelegeți? Eu pot vâna și în altă parte.

Deci,

dacă aveți ceva haine vechi sau orice altceva, trimiteți-le în India. Eu am

călătorit deja prin toată lumea și știu ce spun. Ca și frate creștin, vă spun că acolo este nevoie de ajutor.

Acum

m-am întors acasă și, din câte știu, am făcut tot ceea ce mi-a cerut Domnul să fac... Am să vă povestesc despre ceva ce s-a întâmplat acolo.

Luam

cina împreună cu guvernatorul și m-au servit cu niște orez vechi cu friptură de picioare de oaie făcută cu ulei de măslină. Cred că vă puteți imagina cam cum a fost. Mi-a fost atât de rău încât abia mai puteam sta în picioare și îmi venea să vomit.

Guvernatorul

m-a privit și mi-a zis:

„Domnule,
cred că ești bolnav...”

„Oh,”

am răspuns eu, „cred că mâncarea este doar puțin diferită.”

Când

am ajuns la hotel, acolo mă aștepta medicul personal al guvernatorului. El mi-a zis:

„Sunt

medicul personal al guvernatorului și aș vrea să te consult.”

„Oh,
dar sunt bine,” am răspuns eu.

Totuși,
el m-a examinat, iar la final mi-a zis: „Cred că sunteți în ordine.”

Totul
a fost bine până când mi-a verificat tensiunea. Când a făcut aceasta, m-a privit și m-a întrebat:

„Nu
te simți cumva extrem de obosit?”

„Ba
da, domnule”, și am început să-i explic ce efect au avut asupra mea întâlnirile și vedeniile avute.

„Nu
știi cum de mai trăiești, pentru că tensiunea ta arterială este foarte mică. Nervii îți sunt atât de slăbiți încât sângele nu mai poate fi pompat. Tensiunea este alarmant de scăzută. Cât timp mai stai aici?”

„Mai
am încă două întâlniri”, am răspuns eu.

„Te
sfătuiesc să te întorci în America în cel mai scurt timp posibil, iar acolo să consulți un medic bun. De asemenea, te sfătuiesc să nu mai ții nici o întâlnire pentru o perioadă de timp.”

Vedeți?

I-am explicat cum stăteau lucrurile, iar el a numit aceasta „dimensiune”, trecerea dintr-o dimensiune în alta.

„Ei

bine, domnule, eu i-am promis poporului american că atunci când voi ajunge acasă, vom avea întâlniri, dar de acum încolo nu va mai fi așa. Tot ce voi face în continuare este să mă rog pentru bolnavi.”

Eu

văd că ceea ce fac nu are efectul pe care ar trebui să-l aibă. Privesc la fratele meu, Oral Roberts, și la ceilalți predicatori care țin întâlniri și aduc aici, în America, mai mulți oameni la Hristos, decât o fac eu. Cred că am folosit cumva în mod greșit darul divin sau darul profetic, adică l-am folosit ca pe un dar de vindecare divină. Nu cred că acest lucru l-a glorificat mai mult pe Dumnezeu, pentru că nu am obținut rezultate mai bune.

El

nu mi-a spus niciodată nimic despre oameni, ci a zis că acest lucru a fost făcut odată. Chiar și pe Moise l-a reprezentat în același fel. Astfel, Moise s-a dus în Egipt și a făcut minuni, ceea ce l-a încredințat că Dumnezeu era cu el. Și-a scos mâna din sân și era vindecată de lepră, a transformat toiagul în șarpe și apoi l-a transformat din nou în toiag, toate acestea încredințându-l definitiv că Dumnezeu era cu el.

Cred

că după zece ani în care am traversat America înainte și înapoi, luând fiecare oraș la rând, oamenii înțeleg acum că acesta este Adevărul. De data aceasta este vremea să mă rog pentru bolnavi și aceasta intenționez să fac.

Voi

știți că vă iubesc; vă iubesc cu dragoste nemuritoare și Dumnezeu știe aceasta,

dar a trebuit să stau deoparte. În America sunt oameni cărora mi-ar fi plăcut să le strâng mâna, dar nu am putut s-o fac. Înțelegeți? Voi nu știți ce efect are o vedenie asupra mea. De îndată ce mă aflu în fața unei persoane, vine vedenia. Uneori n-aș vrea să le spun oamenilor ce văd, dar vedenia este acolo. În felul acesta am aflat despre oameni lucruri pe care n-aș fi vrut să le aflu. S-a întâmplat să fie vorba chiar și despre prieteni ai mei care erau însă greșiți. Dumnezeu a venit jos și mi-a îngăduit să spun lucrurile care au fost spuse.

L-am

rugat pe Duhul Sfânt să mă lase mai întâi să mă stabilesc în locul în care am fost înainte de a părăsi tabernacolul, să mă liniștesc puțin și apoi, când voi sta în fața oamenilor să nu mai am vedenii, ci să pot vorbi cu fratele meu fără să văd starea lui. Doar să mă rog pentru el și gata.

Am

venit acasă și timp de o săptămână nu a fost nimeni prin preajmă. Acesta a fost un lucru bun, fiindcă au fost cinci zile în care nu m-am putut mișca; am ajuns într-o asemenea stare încât atunci când am încercat să mă ridic, am simțit că mă dor toate oasele, tot corpul. Desigur, aceasta s-a întâmplat din cauza diferenței de fus orar, pentru că între Bombay și aici este o diferență de unsprezece ore. Acolo, la ora aceasta ar trebui să fiu deja la culcare, deci este noapte. A mai fost și tensiunea arterială foarte mică, din cauza căreia abia am putut să mă ridic și să mă așez. Aceasta este tot. Adevărul este că eu mi-am provocat această stare din cauză că am încercat să mă suprasolicit. Dar acum am revenit acasă, prin harul lui Dumnezeu.

Săptămâna

viitoare voi pleca pentru o vreme departe; două sau trei săptămâni voi sta de unul singur. Dacă va fi cu voia Domnului, voi face aceasta în primul rând ca să mă rog, iar în al doilea rând, ca să merg la vânatoare. Dar voi merge cu câteva zile înainte de începerea sezonului de vânatoare. Aș vrea să merg în Colorado și să stau acolo două sau trei săptămâni, poate chiar mai mult, numai ca să fiu

singur cu mine însumi și să spun: „Dumnezeule, iată-mă, sunt aici!”

Când

mă voi întoarce, s-ar putea să-l rog pe domnul Mishler să-mi dea un nou loc de muncă la Compania de Servicii Publice.

Eu

am împlinit tot ceea ce mi-a spus El să fac, iar în dimineața aceasta stau aici în tabernacol exact așa cum am stat acum zece ani. Nu am nici un manager, deoarece a demisionat atunci când lucrurile au fost prea fierbinți, iar fiul meu, care stă acolo în spate, va pleca în armată. El a fost prietenul și tovarășul meu și mi-a fost întotdeauna alături. Unii m-au întrebat răutăcioși: „De ce îl iei întotdeauna pe Billy cu tine?” Dacă ați ști cum l-am ținut în brațe atunci când era doar un sugar fără mamă! Noaptea țineam sticla cu lapte sub pernă, ca să se păstreze laptele cald, deoarece nu aveam nici o sursă de foc în casă. El a fost tot timpul tovarășul meu și cu ajutorul lui Dumnezeu vom fi tovarăși până la moarte. Probabil va pleca în armată deoarece ieri a primit hârtiile și i s-a cerut să decidă dacă vrea să meargă de bunăvoie sau va fi recrutat obligatoriu, ceea ce înseamnă că nu va mai fi cu mine.

Astfel,

voi rămâne singur, dar nu sunt singur. Înțelegeți? Este Cineva care m-a purtat încă de când eram la mama mea, m-a hrănit, m-a trecut prin toate aceste încercări grele și m-a păstrat până în momentul de față prin harul Său. Am nădejdea că o va face și în continuare.

Înainte

de a începe să studiem din Scriptură, aș vrea să-i mai cer bisericii un singur lucru: să vă rugați pentru mine fiindcă am devenit foarte critic și lucrul acesta mă neliniștește. Prima dată i-am spus despre aceasta soției mele, ieri. Stăteam împreună în curte și i-am povestit despre starea aceasta. I-am zis: „Draga mea, am ajuns într-un punct în care am început să-i critic pe oameni și să-i judec.” Adevărul este că nu vreau să fiu așa. Cine trebuie să facă aceasta?

În nici un caz eu, fiindcă Dumnezeu este Cel care judecă, nu eu.

În India era o femeie care se numea doamna Dowd. Nu știu dacă ați auzit despre ea sau nu. O, ce lucru rușinos s-a întâmplat acolo! Aceasta a fost cauza pentru care nu am putut să ținem adunările în aer liber. Dar ce s-a întâmplat? Femeia aceasta s-a dus și a încercat să ceară bani de la oameni, dar ei au refuzat să-i dea puținii bani pe care îi aveau. O biată femeie de acolo, care are un loc de muncă în care trebuie să care pe cap saci de ciment și să urce scările cu ei de la ora cinci la ora zece, primește o rupie pe zi, echivalentul a douăzeci și unu de cenți americani. Înțelegeți? Ea trebuie să muncească din greu ca să-și păstreze locul de muncă. Alte femei lucrează în noroi până la genunchi și așa mai departe, femei sărmene care au grijă de copilașii lor, câștigă o rupie muncind din greu, și apoi merge cineva și încearcă să le ia puținii bani pe care îi au și să-i transforme în bani americani.

Astfel, ei i-au spus acelei doamne Dowd: „Tu ai venit să ne iei și ce avem, nu să ne ajuți!”

Eu nu am nevoie să primesc de la ei nici măcar un penny ca să merg acolo și să mă întorc, nici pentru a-mi acoperi cheltuielile care cuprind închirierea sălii, plata camerei de hotel și alte cheltuieli. Dimpotrivă, toți banii care mi-au rămas i-am împărțit la săracii de pe stradă și nu am dat niciunei societăți nimic. Am luat și am dat săracilor de pe stradă care mureau de foame. Acolo au mers banii voștri. Am făcut ce am știut mai bine și așa fi dorit să fi avut mai mult, ca să le pot da mai mult.

Frate și soră, femeia aceea a încercat să ceară bani și să se rățoiască la oameni,

dar ei i-au spus: „Tu ai venit să ne iei și ceea ce avem, nu să ne ajuți! Am crezut că vrei să ne ajuți, dar nu este așa!” Vedeți? Și se presupune că este o vindecătoare divină.

Ea

a fost nervoasă pe mine când am mers pe Coasta de vest și a spus: „Howard, vreau să-l văd pe tatăl tău!” Ea s-a căsătorit cu un bărbat din Egipt sau de undeva de pe acolo și a spus: „Voi merge și eu în India!”

Ei

i-au zis: „Doamnă, când vine ungera peste el, oamenii nu se apropie, ci păstrează distanța!”, dar ea le-a răspuns: „Spune-i că eu sunt doamna Dowd și voi merge în India înaintea lui și până să ajungă el acolo, voi avea situația sub control. Oricum, întâlnirile mele sunt mai mari decât întâlnirile pe care le-a avut el vreodată!”

Ei

bine, este posibil ca acest lucru să fie adevărat, nu știu.

Când

m-am întors acasă, primul lucru care mi-a căzut în mână a fost revista „Vocea Vindecării”, în care am citit despre întâlnirea ținută de A.A. Allen și cât de nebiblic este totul, iar atunci am devenit critic și am judecat. Vedeți?

M-am

gândit: „Oh, Doamne! Privesc la oamenii aceștia sinceri și de treabă care îl urmează!”

Apoi

am privit în jur și am văzut alte lucruri care se petrec și am început să judec în inima mea. Înțelegeți? Eu nu vreau să fac aceasta, fiindcă știu că dacă o

fac, Dumnezeu nu va privi cu plăcere spre mine.

Mă

uit la femeile din America și văd felul în care sunt îmbrăcate. Mă uit la bărbați și văd cum se comportă, cum beau, cum înjură, cum fumează sau mestecă tutun, și apoi pretind că sunt creștini. Lucrul acesta îmi provoacă greață. Când văd cum este de partea cealaltă și apoi văd aceste lucruri de aici, privesc printre ele și mă gândesc: „O, Dumnezeule!” Dar a cui este bătălia aceasta?

Dumnezeu

a spus: „Lasă neghina să crească împreună cu grâul, iar la sfârșitul vremii, îngerii vor veni și le vor separa.” Nu eu am spus aceasta.

Așadar,

voi mă ajutați să nu mai judec pe nimeni în timp ce stau cu mâna pe amvon și ÎL rog pe Dumnezeu să-mi dea un astfel de duh în inima mea, încât să nu mai judec pe nimeni, să-i iubesc pe toți și să merg mai departe.

Pentru

mine a fost un efort constant. Dar la urma urmei sunt și eu o ființă umană și la un moment dat puterea mea de a raționa încetează, iar atunci am nevoie să mă retrag undeva departe și să mă odihnesc. Înțelegeți?

Acesta

este motivul pentru care merg departe, ca să stau singur și să mă rog lui Dumnezeu să ia de la mine duhul de judecată și să mă înmoaie. Aș putea merge afară și să încerc să mă comport ca atare, dar aceasta nu ar veni din inima mea și aș fi un fățarnic. Vedeți? Eu vreau ca acest lucru să vină din inima mea și să-i pot iubi cu adevărat pe cei care nu merită aceasta. Aceasta a făcut Isus. Când am judecat și a fost nevoie să fiu judecat și eu, El a continuat să mă iubească. Deci, așa vreau să fiu și eu.

Rugați-vă
pentru mine.

Nădăjduiesc
să ne revedem, cam în noiembrie, iar atunci s-ar putea să ținem o trezire aici
în tabernacol.

Este
un lucru pe care l-am cerut acum și anume, să nu mă mai rog pentru bolnavi, ci
să mă rezum doar la rugăciunea peste batiste. Prin aceasta, încerc să scap
puțin de povara vedeniilor fiindcă sunt foarte obosit, iar dacă stau în fața
oamenilor, revin și vedeniile. Vreau să mă îndepărtez puțin și să mă liniștesc,
iar când voi reveni voi avea și astfel de întâlniri. Vă veți ruga pentru mine,
nu-i așa? Acum mă voi ruga doar peste batiste și le voi trimite prin poștă la
cei bolnavi și aflați în suferință.

Dacă
vor veni oameni care vor cere rugăciune, îi voi trimite la fratele Neville sau
la ceilalți frați ca să se roage pentru ei, deoarece atunci când stau în fața
unei persoane ajung din nou în starea aceea. Înțelegeți? De aceea vreau să
evadez puțin, iar când voi reveni voi putea spune: „Acum, Doamne, să se facă
numai voia Ta! Când vei dori să știu ceva, spune-mi, iar eu voi păstra taina
pentru mine, afară doar de cazul în care îmi vei cere să vorbesc.” Înțelegeți
ce vreau să spun? Apoi, voi merge afară și mă voi ruga pentru bolnavi, voi avea
adunări diferite de cele pe care le-am avut până acum și mai bune; totul va fi
diferit și mai bine decât înainte.

Domnul
să vă binecuvânteze acum, în timp ce ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Tată
ceresc, Îți mulțumim pentru dimineața aceasta, pentru timpul petrecut vorbind

despre misiuni și despre felul în care ne-ai binecuvântat și ne-ai ajutat. O, de câte ori m-am gândit, când valurile loveau cu putere și încercările erau grele, dacă mă voi mai întoarce vreodată acasă? Dar iată-mă din nou aici, Doamne! Tu m-ai adus întotdeauna înapoi și îți mulțumesc pentru aceasta. Îți mulțumesc pentru această biserică, pentru păstorul ei și pentru oamenii din ea. Binecuvântează-ne, Te rugăm.

Tată,

în dimineața aceasta inima mea privește de-a lungul Indiei și se gândește la oamenii aceia sărmani care nu-L cunosc pe Domnul și zac pe străzi sau în acele barăci, săraci, muritori de foame și fără școală. Ei nu-L cunosc pe Domnul Isus, sunt superstițioși și se închină la vreun idol. Cât sunt de recunoscători să știu că mi-ai îngăduit să Te cunosc, să știu că Tu ești Viața!

Te

rog să mă ajuți și să iei duhul de judecată de la slujitorul Tău, Doamne, deoarece Tu ești Judecătorul celor greșiți. Ajută-mă să-i iubesc oricum. Vei face aceasta, Tată? Dacă femeile se îmbracă sumar și necuviincios și devin prostituate, dacă națiunea noastră se prăbușește, cum aș putea să schimb eu istoria dacă Tu ai spus că așa va fi, Doamne? Te rog să mă ajuți să fiu iubitor și bun, astfel încât să Te pot sluji pe Tine și să fac în totul voia Ta, Tată, pentru că Te rog aceasta spre gloria Ta.

Acum,

Te rog să ne binecuvântezi și pentru că mi s-a cerut să aduc puțină învățătură din Cuvânt, dă-ne Tu un Mesaj scurt. Îngăduie ca Cuvântul să meargă înaintea noastră și astfel să avem o zi măreață, pentru că Te rugăm acest lucru în Numele lui Isus. Amin.

Mai

este un sfert de ceas până la ora unsprezece, este adevărat? Îmi acordați încă treizeci și cinci de minute? Este în ordine dacă termină la ora 11.30?

Acum,

încotro ne îndreptăm? M-am gândit să iau o temă din Vechiul Testament, dar voi spuneți tot timpul că vorbesc numai din Vechiul Testament: „Frate Branham, tu nu știi și altceva în afară de Vechiul Testament?” Ei bine, când voi termina de predicat tot Vechiul Testament, voi trece și la Noul Testament. Adevărul este că atunci când predici din unul, predici și din celălalt, pentru că merg împreună.

Haideți

să deschidem într-un loc din Noul Testament. Nu știu de unde ați studiat până acum, dar haideți să-l luăm pe sfântul Ioan. Să mergem și să citim din capitolul unu al Evangheliei lui Ioan.

Vreau

să fiu cu voi și deseară și de asemenea, miercuri seara. Nu cred că vom pleca mai repede de miercuri, așa că vom fi aici. Sunt aproape sigur că vom pleca doar joi sau vineri, de aceea, dacă va fi voia Domnului voi fi prezent și la serviciul de miercuri seara.

Ce

spui, frate Fleeman, așa-i că este o idee bună? Atunci dă-ți haina jos și simte-te ca acasă.

Este

cineva care are ceva împotriva cuiva? Dacă da, ridicați mâna și duceți-vă la persoana aceea. Faceți aceasta, pentru ca în dimineața aceasta să avem o masă de dragoste de modă veche. Ce ziceți de aceasta? Spuneți cu toții, indiferent ce problemă aveți și chiar dacă persoana respectivă nu este aici: „Doamne Isuse, începând din momentul acesta nu mă voi mai gândi la lucrul acesta.”

Haideți

să punem totul sub sânge chiar acum, să lăsăm totul în urmă și să avem un nou

Început.

Oh,
dacă ați ști cât de fericiți ar trebui să fiți! O, dacă ați vedea că de fapt toate religiile din lume sunt fără nici o bază! Una singură este reală și adevărată, iar aceasta este Evanghelia Domnului Isus Hristos. Indiferent că este vorba de biserica metodistă, baptistă sau prezbiteriană, Domnul Isus Hristos este Cel Adevărat. Amin. Vedeți? Indiferent din ce parte vine, creștinismul strălucește, iese în evidență. Este singurul care are un fundament, o temelie, fiindcă Sângele jertfit al Domnului Isus Hristos este singura nădejde a lumii. Eu am văzut religiile lor, le-am văzut idolii și superstițiile, le-am văzut dumnezeii, le-am văzut pe fiecare în parte și le-am studiat. Am studiat și Coranul și tot ce am putut studia și am văzut cum a devenit superstițioasă fiecare religie. Acest lucru te face să apreciezi faptul că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Real și că El este singura nădejde a acestei lumi. Este singurul care a înviat vreodată din morți și este viu și astăzi. Amin. Oh, frate Neville, nici nu știu cât sunt de fericit și de recunoscător Domnului pentru că sunt creștin. Oh, ar trebui să fiți atât de fericiți!

Ioan

a fost numit „cel iubit” și noi credem că el este cel care și-a rezemat capul pe pieptul Domnului Isus. Dintre toți apostolii, Ioan a trăit cel mai mult. Petru a fost răstignit cu capul în jos, Andrei a fost și el crucificat, iar lui Pavel i s-a tăiat capul la Roma.

Am

niște fotografii, iar data viitoare voi încerca să vi le aduc; sunt fotografii ale martirajului și veți vedea cum oamenii au fost dați ca hrană la lei și așa mai departe. Le am pe toate într-o mapă mare. Le voi aduce și voi pune pe fiecare stâlp câte una, astfel încât să le puteți vedea pe toate.

Ce

privești sfâșietoare! Ei au tăiat capul lui Pavel și l-au aruncat la canal...Privind fotografiile acelea, m-am gândit: „O, Dumnezeule! Nici nu i-a atins bine toporul acela capul și el era deja în slavă!” Amin. Nu-i de mirare că în timp ce stătea în celula aceea, a scris:

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57). Tot Pavel a scris:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2Timotei 4.7-8).

Oh, aceasta te face să te gândești:

Viețile tuturor oamenilor mari ne aduc aminte

Că putem să ne facem viețile sublime,

Dar cărări rămân în urma noastră

Urme de pași pe nisipul timpului.

În Biblie sunt mai mulți bărbați care s-au numit „Ioan”, dar cel despre care vorbim noi este Ioan cel iubit, cel care a primit descoperirea Apocalipsei, un apostol al Domnului Isus Hristos, un misionar trimis de Dumnezeu. Cuvântul „misionar” înseamnă „trimis, cineva care a fost trimis.” Eu m-am întrebat de multe ori, de ce spun oamenii că astăzi nu mai există apostoli, pentru că au fost doar doisprezece apostoli. Cred că ați auzit și voi aceasta. Ei bine, chiar cuvântul „apostol” înseamnă „cineva care este trimis.” Pavel nu a făcut parte din numărul celor doisprezece. Ați observat că apostolii l-au ales pe Matias în locul lui Iuda Iscarioteanul, dar acest lucru a fost ceva făcut de mâna omului, așa că nu s-a auzit niciodată nimic despre bărbatul acela. Dumnezeu l-a ales pe Pavel în locul lui Iuda, iar dacă priviți ce a făcut Pavel, veți vedea care este diferența dintre alegerea făcută de om și alegerea făcută de Dumnezeu. Când văd aceste lucruri și greșeli, îmi sunt plin de recunoștință lui Dumnezeu pentru alegerile făcute de El.

Acum

câteva momente l-am ascultat la radio pe marele și celebrul dr. DeHaan, un învățător minunat și un frate pe care-l iubesc din toată inima, Dumnezeu știe aceasta, și am putut vedea că și un om mare poate face greșeli. Când am observat greșeala pe care a făcut-o, m-am gândit: „Dumnezeule, și eu pot face aceste greșeli, de aceea Te rog să veghezi Tu asupra mea.”

Dr.

DeHaan a spus: „Duhul Sfânt i-a botezat pe fiecare dintre apostoli, i-a scufundat pe toți cei aflați în odaie, iar noi suntem botezați cu apă ca reprezentare a acestui lucru. Aceea a fost singura dată când cineva a fost botezat vreodată cu Duhul Sfânt. O singură dată în Biblie.”

Când

l-am auzit ce spune, m-am gândit: „Oh, dr. DeHaan!”

Dacă

este așa, de ce zece ani mai târziu, Filip s-a dus, le-a predicat la samariteni și i-a botezat în Numele Domnului Isus Hristos, dar cu privire la Duhul Sfânt Biblia spune că încă nu le fusese dat? Dar când s-a dus Petru acolo, și-a pus mâinile peste ei și au primit Duhul Sfânt.

Două sau trei luni mai târziu, Petru stătea pe acoperișul casei și a avut o vedenie în urma căreia s-a dus în casa lui Corneliu. Biblia spune că stăteau acolo cu toții, cu o inimă și se rugau, și în timp ce Petru le vorbea despre Domnul Isus, „*Duhul Sfânt S-a revărsat peste toți cei ce ascultau Cuvântul*”, la fel ca la început. Și pentru că nu fuseseră încă botezați în apă, Petru a spus: „*Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?*” (Fapte 10.44,47).

Douăzeci de ani mai târziu, Pavel a trebuit să traverseze coasta de sus a Asiei și a ajuns în Efes unde a găsit câțiva ucenici pe care i-a întrebat:

*„Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?”
Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.”*

„Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.”

Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.”

Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus.

Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei și vorbeau în alte limbi și proroceau.” (Fapte 19.1-6).

Oh,

da! Botezul cu Duhul Sfânt există și acum și va exista până când va veni Isus și ne va duce Acasă.

Vedeți

ce greșală a făcut acest bărbat învățat și școlit? Aceasta arată că nu contează cât ești de deștept și cât de multe știi, pentru că ești tot o ființă umană și vei face greșeli, dar *„bătălia aparține Domnului!”* Așa este.

Eu

pot să văd anumite lucruri. Domnul mi-a arătat prin vedenii anumite lucruri, dar eu m-am dus și am făcut exact pe dos. Vă puteți imagina așa ceva? S-a întâmplat

la Lisabona. Atunci am spus: „Doamne, ia-ți mâinile de peste mine, pentru că nu merit să fiu slujitorul Tău.” Trebuia să văd ceva ce El îmi spusese, dar eu am uitat cu desăvârșire și m-am dus mai departe. După aceea, am zis: „Oh, Doamne, de ce nu mi-ai amintit?” Înțelegeți? Îmi notasem pe o bucată de hârtie pe care o țineam în buzunar, dar am uitat, așa că m-am dus și am făcut exact pe dos. Aceasta arată cât sunt de bun. Vedeți? Aceasta arată că sunt cel mai rău dintre toți.

Este

îngrozitor când Dumnezeu îți spune să faci ceva, iar tu te duci și faci exact pe dos!

Deci,

vedeți? Nu contează cine este acel om, pentru mine el este doar o ființă umană și va face greșeli. Haideți deci, să ne îngăduim unii pe alții cât putem de bine, fiindcă este singurul lucru pe care putem să-l facem. În ordine.

Acum

vom citi din **Ioan 1**, începând de la versetul 1. Are toată lumea Bibliile deschise?

„La început...”

Nu

este acesta un lucru bun cu care să începem?

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”

Același

a fost la început cu Dumnezeu.

Să

mergem acum mai jos, la **versetul 14**:

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Vedeți? „La început era Cuvântul, și

Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu...

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre

noi.”

Din punctul de vedere al minții omenești, tu nu poți merge mai departe, decât la început.

„La început...” înseamnă „înainte de a exista lumea, înainte de a exista vreo stea, înainte de a exista soarele, înainte de a exista luna sau orice altceva, înainte să fi fost creat ceva. Este corect? Cel mai departe, noi putem merge „la început”.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”

Aceasta înseamnă că Cuvântul era Isus Hristos. Este corect? Deci, *„La început a fost Isus Hristos.”*

Învățătura catolică despre un fiu veșnic nu își are locul, pentru că dacă El ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, ar fi trebuit să aibă un început, trebuia să se nască pentru a fi un fiu.

Oh, o asemenea învățătură ne va scoate afară din buna și vechea Scriptură. Cât de mult îmi place aceasta! Când ajungi acolo te simți ca acasă. Nu vă place și vouă aceasta?

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” Cuvântul însuși era Dumnezeu.

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava

singurului născut din Tatăl."

Înțelegeți? Noi am văzut că Cuvântul care a fost la început, a devenit trup aici pe pământ. Ce lucru minunat: să te gândești că Dumnezeu a devenit trup ca să ne ia păcatele.

O, dacă am putea lua superstițiile care există în lume, modul în care se închină oamenii și doresc să fie mai buni... Unii, care sunt din diferite denominațiuni sau secte, se gândesc: „Dacă un om devine bun cu adevărat, devine un dumnezeu,” și i se închină ca lui Dumnezeu.

Apoi mai există un motiv pentru care ei se închină, dar pe care îmi este greu să-l explic unei audiențe amestecate cum este cea de aici. Sămânța de viață vine de la partea masculină, iar ei cred că viața pe care o poartă în ei și care este transmisă mai departe prin sămânță este Viața veșnică, dar nu este adevărat. Ei spun că noi am fost aici dintotdeauna, dar de fapt este același duh care se mută mereu și mereu, în oameni. Astfel, unii de închină omului pentru că de la el vine sămânța de viață.

Aici, ni se spune însă că înainte ca să existe omul, *„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup...”*

Mintea omenească poate merge numai atât de departe, adică până la început. Este corect? *„La început era Cuvântul.”* Prin teologie, cu ajutorul minții, noi putem merge numai până acolo, dar descoperirea ne duce dincolo de aceasta, mai departe. Este adevărat?

Dacă învățați aceasta prin teologie, spuneți:

„La început era Cuvântul...”, care era Dumnezeu, „și Cuvântul era Dumnezeu.” Este corect. „Și acest Același Cuvânt S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Înțelegeți? După aceea, Dumnezeu S-a arătat în trup. Aceasta s-a întâmplat fără îndoială, este ceva adevărat. Dumnezeu S-a făcut trup și noi o credem. Dar înainte a fost Cuvântul. Ce este cuvântul? Cuvântul este exprimarea unui gând, este manifestarea unui gând. Este corect? Înainte ca să spui ceva, în subconștientul tău, gândești. Este adevărat?

Deci,
„La început era Cuvântul...” Prin teologie putem merge numai până acolo. Dar înainte ca să existe Cuvântul, acolo a fost un gând și gândul a fost manifestat. Înțelegeți ce vreau să spun?

Așa
a spus El. Mai întâi, S-a gândit, apoi a rostit Cuvântul și Cuvântul S-a manifestat. Oh, cât de infailibil este Dumnezeu!

Nu
este de mirare că în seara aceea când Isus a coborât de pe munte și a căutat ceva de mâncare în acel pom, dar nu a găsit nimic, a spus: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!” (Marcu 11.14), și a plecat. A doua zi când s-au întors, pomul era uscat.
Aceasta este mintea lui Dumnezeu. La început, mai întâi a fost un gând. Înțelegeți? Înainte de a fi un Cuvânt, a fost un gând și acel gând a fost exprimat în Isus Hristos, Același care a exprimat Cuvântul din nou. Înțelegeți?

Fiecare
Cuvânt din Biblie este în gândurile lui Dumnezeu sub formă de Sămânță care, dacă este acceptată în ființa umană și exprimată prin același gând care a materializat Biblia, face lucrurile să vină la existență, să se întâmple. Înțelegeți la ce mă refer?

Cât

de puternică ar putea fi Biserica? Biblia spune: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos

Isus...” (Filipeni 2.5). Felul în care gândește un om în inima lui descoperă ceea ce este el de fapt. Astfel, dacă gândurile voastre sunt exprimate este la fel ca atunci când Dumnezeu a zis: „Să fie o lume!” Înainte ca să fie rostit un cuvânt, a trebuit să fie un gând. Astfel, la creație Dumnezeu a făcut mai întâi lumea în gândurile Lui, apoi Și-a exprimat gândul și ceea ce a exprimat s-a materializat. Înțelegeți?

Acum, dacă Același Duh care a spus: „Să fie lumină!” și a fost lumină, care a spus: „Să fie copaci!” și au fost copaci, dacă același gând care a fost în Hristos este în voi, cu cât mai mult am putea spune: „Cancerul să dispară!” și el va dispărea; „Ochii orbi să fie vindecați!” și se va întâmpla exact așa. Vedeți? Este vorba de gândul vostru.

Voi ziceți: „Aceasta a spus Isus!”, dar așteptați un moment! El a spus: „Aveți credință în Dumnezeu!

Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare” și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” (Marcu 11.22-23). Este corect? Voi veți primi! Nu Eu, ci voi. Ce putere i-a fost dată Bisericii!

Voi puteți exprima ceva prin conceperea minții voastre, dar dacă este o descoperire adevărată a lui Dumnezeu, pe care o vedeți înainte să se întâmple și o exprimați sub formă de Cuvânt, acel Cuvânt se materializează, este un Cuvânt exprimat.

Dacă mintea și inima voastră sunt umplute cu Duhul lui

Dumnezeu până când gândurile voastre devin gândurile Lui... Amin! Aici sunteți când gândurile voastre și călăuzirea voastră devin o inspirație directă a Duhului Sfânt care mișcă ființa voastră muritoare. Oh, Doamne, ce fel de oameni ar trebui să fim? Dacă Duhul Sfânt a ajuns să locuiască în voi în așa măsură și să vă dea o asemenea putere încât să nu mai folosiți propriile voastre gânduri, propria voastră minte, propria voastră opinie, dacă Duhul Sfânt v-a format în așa fel încât gândurile și ființa voastră sunt exprimarea lui Dumnezeu însuși prin voi, ce fel de Biserică am fi noi? Ce fel de oameni am fi noi, cei din Tabernacolul Branham, dacă în dimineața aceasta am fi atât de plini de prezența lui Dumnezeu încât să nu ne mai folosim propria minte, să nu ne mai folosim propriile gânduri, să nu mai avem propria noastră părere, ci pur și simplu să ne lăsăm călăuziți de Duhul?

„Căci

toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Romani 8.14). Atunci când ceea ce este firesc iese afară și locul liber este umplut de Duhul lui Dumnezeu, când vă goliți (Amin) de eul vostru, atunci Biserica va avea puterea învierii lui Isus Hristos, va umbla în pașii Lui, în gândurile Lui, în ființa Lui, în mișcarea Lui. Înțelegeți ce vreau să spun? Atunci gândurile voastre vor deveni cuvinte și cuvintele voastre se vor materializa. Atunci Biserica va avea putere.

Cred că este pe cale ca Biserica să fie îmbrăcată de Duhul Sfânt în Hristos, astfel ca oamenii să fie atât de departe de eul lor încât să nu se mai vadă pe ei înșiși, să nu mai aibă propria lor gândire... ci gândul lor să fie doar acela de a-L sluji pe Dumnezeu. Atunci gândurile lor merg înainte, refuză lucrurile lumii și se mișcă numai prin Duhul, trăiesc prin Duhul, umblă prin Duhul și astfel împlinesc Legea lui Hristos. Atunci, dragostea lui Hristos din inima omenească se va mișca prin Duhul Sfânt astfel încât marea și minunata Biserică va merge înainte în puterea dumnezeiască, pentru că dumnezeirea Se va descoperi în ființele omenești prin Duhul Sfânt care va face să vină la existență ceea ce gândesc.

Acum, cuvintele noastre pot fi diferite de ceea ce gândim în realitate. Astfel, de multe ori spunem: „Ce mai faci, frate?”, deși nu o facem din inimă. Sau zicem: „Sunt așa și așa și voi face cutare lucru”, dar de fapt nu vorbim serios. Înțelegeți? Se întâmplă să spunem un lucru fără să avem intenția să-l și facem.

Dar când devii atât de mort față de lucrurile lumii încât Hristos este pe primul loc, încât El este totul pentru tine, Duhul Domnului Isus Hristos are controlul deplin în viața ta. Atunci gândurile tale vor fi curate, vor fi pure.

Mulți oameni spun: „Ei bine, religia vine din inima ta!”, însă în mădularul acesta mic numit inimă nu există funcții mintale. Tu nu poți gândi cu inima, ci gândești cu mintea. Dar Biblia spune că *„dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele... aceste lucruri rele ies dinăuntru...”* (Marcu 7.21-23). Tu nu poți gândi cu inima pentru că în ea nu există nimic mintal cu care să gândești, de aceea când a spus aceste cuvinte, Isus nu s-a referit la trupul fizic, ci la omul duhovnicesc.

Noi suntem formați din trei părți: trup, suflet și duh. Știm ce este trupul, îl putem vedea, este aici. Știm ce este duhul pentru că el controlează trupul, dar ce este sufletul? Sufletul este natura duhului.

Când un om se convertește... Aici este vorba de o învățătură bună și adâncă și nădăjduiesc s-o înțelegeți.

Cu câțva timp în urmă am vorbit cu niște băieți. Unul dintre ei stătea la mine pe verandă și a spus:

„Frate Branham, pe vremuri am fost un om de afaceri și am petrecut mulți ani încercând să primesc mântuirea.” Apoi mi-a povestit despre toate problemele pe care le-a avut și mi-a zis că soția lui a primit Duhul Sfânt, dar el nu a reușit nicicum.

„Ce vrei să spui, frate?”, l-am întrebat eu.

Atunci mi-a spus de unde era și s-a prezentat, dar eu l-am întrebat din nou:

„Tu încerci să obții mântuirea?”

„Da, aceasta fac.”

„Domnul dorește...”, dar el mi-a zis:

„Frate Branham, cred că am depășit linia și nu mai pot fi mântuit.”

„Oh, eu nu știu aceasta...”

„Uite”, a continuat el, „am fost la întâlnirea ținută de Billy Graham, un predicator mare și renumit.”

El este un bărbat minunat al lui Dumnezeu și face o lucrare mare pentru Dumnezeu.

„Am fost la întâlnirile lui”, a continuat tânărul „și el a zis: „Toți cei care doresc să fie mântuiți, să ridice mâna.” Am ridicat mâna, apoi am fost dus într-o cameră separată, iar acolo mi-au spus că trebuie să-L primesc pe Isus. M-am pus pe genunchi și m-am rugat, și el m-a întrebat: „Crezi în Isus Hristos?” „Da, cred”, am răspuns eu, „și Îl primesc ca Mântuitor personal.” „Acum ești mântuit”, a spus el, dar nu s-a întâmplat nimic cu mine. Am continuat așa timp de vreo doi ani, apoi am găsit o biserică a metodiștilor liberi care mi-au spus că trebuie să ajung atât de fericit încât să strig. S-au rugat pentru mine până când am devenit atât de fericit încât am strigat, iar ei mi-au zis: „Acum o ai! Ai primit sfințirea!” Am ieșit de acolo la fel și am continuat să caut peste tot pe unde am putut, dar cu toate acestea nu am primit Duhul. Apoi am mers la întâlnirile fratelui Oral Roberts. M-au dus într-o cameră unde mi-au spus că trebuie să primesc Duhul Sfânt și că Îl voi avea numai dacă vorbesc în limbi. S-au rugat pentru mine și mi-au spus să vorbesc cu Domnul, și am vorbit în limbi”, dar adevărul este că tot nu L-am primit, frate Branham. Nu știu ce să mai fac! Am fost și la Shreveport, la „Vocea Mântuirii”, iar ei mi-au spus să vin la tine pentru că tu ești un proroc și vei putea să-mi spui, când Duhul va veni peste tine, care este problema cu mine.”

„Frate”, i-am spus eu, „nu este nevoie de un proroc care să facă aceasta pentru că Biblia este cea care are răspunsul la toate lucrurile. Nu am nevoie de o prorocie pentru aceasta. Fratele meu, singurul lucru pe care pot să-l spun este că ești confuz, de aceea vreau să te întreb ceva:

„L-ai iubit întotdeauna pe Domnul Isus?”

„Păi, am aparținut de biserica prezbiteriană, dar numai am frecventat-o”, a răspuns el.

„Ei bine, vreau să te întreb ce s-a

„Întâmplat, ce te-a făcut să te răzgândești dintr-o dată?”

„Păi, soția mea a mers la pentecostali și a primit Duhul Sfânt, iar când s-a întors acasă era fericită.”

„Care a fost părerea ta cu privire la lucrul acesta? Ai criticat-o?”

„Nu! M-am gândit doar: „să văd cât va dura”. Dar ea a continuat în felul acesta, deci se pare că L-a primit cu adevărat.” În continuare, el a spus:

„Într-o zi mă întorceam de la o licitație și s-a întâmplat să bag mâna în buzunar, iar acolo am dat de o broșură veche pe care mi-o dăduse cineva. M-am așezat pe scaun în birou și am început s-o citesc. M-a cuprins un sentiment puternic că trebuie să mă împac cu Dumnezeu, iar de atunci îl caut întruna.”

„Vreau să te întreb ceva,” am spus eu. „De când a venit peste tine sentimentul acesta, ai mai putut scăpa de el?”

„Nu, domnule, nu am putut.”

„Ei bine, acela a fost momentul în care L-ai primit pe Hristos. A-L primi pe Hristos nu înseamnă să ridici mâna, deși este în ordine; nu înseamnă să vorbești în limbi, deși este în ordine; nu înseamnă să strigi, ci înseamnă să fie în tine calitățile lui Hristos, după ce El a intrat să locuiască în tine. A-L primi pe Hristos înseamnă să primești Persoana, pe Hristos Isus; a-L primi pe El înseamnă Viața. Strigatul, vorbirea în limbi și orice altă demonstrație sunt

semnele care urmează după ce L-ai primit pe El. Dar mai întâi trebuie să-L primești pe Hristos.”

„Frate Branham, înseamnă că eu am fost mântuit în tot acest timp?”

„Da, cu siguranță. Îl iubești?”

„Din toată inima mea.”

„Aceasta este bine. Acum Îl iubești?”

„Da, acesta este adevărul.”

„Păi, tu L-ai avut tot timpul.”

A sărit jos de pe verandă și a început să plângă și m-a strâns în brațe zicând: „Oh, Dumnezeule, eu am fost creștin în toți acești ani!”

Vedeți voi, problema lui era că nu a fost lămurit de la bun început. Aleluia!

Voi nu puteți face dintr-un porc un miel, oricât ați încerca. El a fost porc de la început, își vede doar de treaba lui și îi spune mielului să-și vadă și el de treaba lui. Singura modalitate de a-l face pe porc să creadă că este greșit să stea în cotețul porcului, ar fi să pui în el duhul unui miel. Dacă ar primi un suflet de miel... Noi știm că mielul nu

are suflet, dar dacă ar primi un suflet de miel, atunci însăși natura lui ar fi de miel. Acesta este motivul pentru care nu poți transforma un porc într-un miel, pentru că el nu are suflet. Astfel, rămâne pentru totdeauna ceea ce este în duhul lui. Înțelegeți?

Dar o ființă umană poate fi schimbată dintr-un porc într-un miel, pentru că are un suflet creat după chipul lui Dumnezeu. Amin.

Gândurile acelu om s-au schimbat. Ceva a făcut-o în locul lui. Aleluia! „...căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile...” Vedeți? Hristos Creatorul a venit la el și l-a schimbat. Duhul Său a scos afară natura firească a acelu om, natura veche căreia îi plăcea dansul, lumea și lucrurile ei, și din clipa aceea a însetat după Dumnezeu, iar Dumnezeu a fost tot timpul în el. La început a fost Dumnezeu. Înțelegeți? Iată-vă acolo! Amin.

„...căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile...”, dar înainte să existe un cuvânt, trebuie să existe un gând. Apoi cuvântul este exprimat, se materializează. Eu cred în inima mea că sunt creștin pentru că L-am primit pe Domnul Isus Hristos. Înainte ca să plâng, să mă mișc sau să fac ceva, eu cred în inima mea că Hristos a murit în locul meu. Amin. Eu accept lucrul acesta ca și creștin, Îl cred ca și creștin, este în inima mea, apoi Îl exprim în cuvinte: „Sunt creștin!” Aleluia! Apoi încep să vorbesc ca și un creștin, să trăiesc ca și un creștin, să fiu ca și un creștin. Astfel, lumea mă va recunoaște că sunt creștin, după faptele mele. Aleluia!

Nu am vrut să fiu atât de gălăgios, dar iată aici Cuvântul lui Dumnezeu. Oh, spuneți-mi dacă m-am lungit prea mult, dar Isus a spus: „La început...” Observați!

„...căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies

gândurile...”

Acum ascultați ce a spus Isus.

Oh, dacă ați călători în jur, ați vedea toate aceste religii în care unul trebuie să facă una, altul trebuie să facă alta și celălalt trebuie să facă altceva! Dar haideți, fraților, să clarificăm lucrurile o dată pentru totdeauna!

Noi suntem creștini prin credință, prin harul lui Dumnezeu. Înțelegeți? În mila Sa infinită, Dumnezeu ne-a chemat să fim împăcați prin Fiul Său Isus Hristos. Mila și îndurarea Lui face aceasta. Nu ceea ce am făcut noi, ci ceea ce a făcut El. El mi-a întors sufletul de la lucrurile lumii, de la jocurile de noroc, de la cursele de cai, de la adulter, de la mințit, de la furat, la lucrurile lui Dumnezeu. El mi-a schimbat sufletul, El mi-a schimbat gândirea. Apoi gândurile mele au devenit atât de reale încât au devenit cuvinte pe buzele mele și s-au materializat, iar acum sunt un creștin. M-a făcut o făptură nouă.

Aceasta s-a întâmplat cu fiecare dintre voi.
Înțelegeți?

Dar dacă ai o minte greoaie și nu crezi, vei spune: „Ei bine, stau și mă întreb dacă...” Ai face bine să fii atent!

Tu spui: „Păi, frate, eu am petrecut un timp minunat!” Pe mine nu mă interesează ce timp minunat ai petrecut.

„Ei bine, eu am strigat.” Acest lucru este

bun, dar tot nu înseamnă nimic. „Am vorbit în limbi.” Și lucrul acesta este bun, dar nu suficient. „Am vindecat bolnavi.” Este bine, dar nu despre aceasta este vorba aici.

Isus a spus: „Mulți

Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am*

prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”

Atunci, le voi spune curat: „Niciodată nu

v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.” (Matei 7.22-23). Da, domnilor.

La rândul lui, Pavel a spus: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și

îngerești,... chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut și munții,...

chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars,... și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.” (1Corinteni 13.1-3).

Trebuie să aibă loc o schimbare, o schimbare

a inimii, dar nu a inimii fizice, ci a inimii sufletului. Se ancorează în Ceva

până când gândirea nu mai este greoaie, ci Îl vezi doar pe Domnul Isus. Vezi neprihănire,

sfințenie, curăție, dragoste și har. Aceasta se întâmplă când ai fost schimbat.

Ce înseamnă un om convertit? „A converti”

înseamnă „a schimba, a transforma, a preschimba”. Așadar, gândurile tale,

obiceiurile tale, ființa ta a fost schimbată și dintr-un păcătos ai devenit un

creștin. Tu știi lucrul acesta mai întâi în inima ta, apoi îl exprimi cu

buzele și după aceea se materializează, iar tu ești ceea ce ești.

Dacă numai îți închipui că te gândești și

exprimi acest lucru, dar nu se materializează, înseamnă că ești pe un drum greșit. Ați înțeles? Poate ar trebui să vorbesc puțin mai rar.

Priviți! Dacă îți închipui că ești creștin și mărturisești aceasta cu buzele tale, dar apoi afli că de fapt nu ești, ai face bine să-ți schimbi felul de gândire, inima, deoarece încă nu porți roadele acestei schimbări.

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia,

blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” (Galateni 5.22-23). Dacă apare un lucru mărunț și tu te îndrepti imediat într-acolo, ar fi bine să fii atent, fiindcă aceasta dovedește că cu tine nu s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. Înseamnă că tu exprimi ceva ce încă nu ai.

Isus le-a spus fariseilor: *„Fățarnicilor, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi?”* (Matei 12.34). În inima lor, ei credeau un lucru, iar cu buzele exprimau altceva, ceea ce făcea din ei niște fățarnici. Aceasta înseamnă să fii fățarnic, aceasta face din tine un fățarnic.

„Fățarnicilor, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura.”
Vedeți? Ei nu vorbeau ceea ce gândeau cu adevărat.

Înțelegeți ce vreau să spun? Voi trebuie să spuneți ceea ce gândiți. Dacă nu gândiți așa, nu o spuneți. Exprimați cuvintele și lăsați ca

ele să vină din adâncul inimii voastre.

Isus a făcut la fel. El i-a vorbit pomului: „*În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!*” (Marcu 11.14), și nu a avut nici cea mai mică umbră de îndoială în inima Sa cu privire la ceea ce a spus. El a știut că pomul acela se va usca. De ce? Pentru că în El era Duhul lui Dumnezeu și Îl făcea să facă aceasta ca să-i învețe pe ucenici o lecție. Înțelegeți? În ordine.

Lăsați ca gândurile și cuvintele voastre să fie curate.
Trăiți curat și fiți curați.

„Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.” (Matei 15.19). Dacă din inima voastră vin aceste lucruri, înseamnă că aceasta este în inima voastră. Dar dacă din inima voastră vine neprihănire, pace, dragoste, bucurie, înseamnă că acolo este o resursă care conține aceste lucruri. Înțelegeți ce vreau să spun? Acesta este Duhul lui Dumnezeu care Se exprimă pe Sine Însuși prin cuvinte, și astfel ceea ce spuneți se va împlini.

Acum vom merge puțin mai adânc ca să vedem cât este de infailibil Cuvântul lui Dumnezeu. Aveți grijă la ceea ce spuneți! Când spune Dumnezeu ceva, lucrul acela trebuie să se împlinească, indiferent cât pare de imposibil. În călătoria din care tocmai m-am întors, am văzut asemenea lucruri. Astfel, L-am văzut pe Dumnezeu făcând ceva despre care am crezut că este imposibil să se întâmple, dar s-a întâmplat. După ce am făcut ceva, am văzut că făcusem o greșeală. Dumnezeu mi-a spus să merg să fac ceva, îmi scrisesem Cuvintele Lui pe o bucată de hârtie pe care o purtam în buzunar, dar în loc să merg să fac ce mi-a spus El, am uitat, m-am întors din direcția aceea și am făcut cu totul altceva. Dar harul lui Dumnezeu a adus lucrul acela înapoi, chiar dacă eu am uitat. Amin. Trebuia să se întâmple.

Cred că aici, în Evanghelia lui Ioan scrie despre lucrul acesta. Să vedem în capitolul 12. Da, aici este. Deci, Ioan 12.36-40:

„Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii.” Isus le-a spus aceste lucruri, apoi a plecat și s-a ascuns de ei.”

Acum fiți atenți! Priviți cu atenție, pentru că mi-am însemnat aici în timp ce citeam, când am fost în Bombay.

„Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El...”

Ei nu au crezut, indiferent ce a făcut El, măcar că a făcut minuni.

Priviți la națiunea aceasta, priviți la acești oameni, priviți la semnele și minunile care s-au făcut aici în tabernacol. Priviți la lucrurile care au fost spuse și care s-au dovedit a fi ale lui Dumnezeu. Priviți! Vedeți? Au fost confirmate de Dumnezeu, dar cu toate acestea oamenii din oraș râd de ele, își bat joc și spun că este telepatie mintală sau ceva de felul acesta. Ei nu înțeleg.

Ascultați ce scrie aici: *„Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El...”*

Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească ceea ce a spus prorocul Isaia: *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”* (Isaia 53.1).

Vedeți? Ei nu au putut crede pentru că așa a spus Isaia că va fi.

Când Dumnezeu spune ceva, lucrul acela trebuie să se împlinească pentru că mai întâi a fost gândul Lui, apoi acest gând a fost exprimat. Indiferent ce vine sau pleacă, lucrul acela trebuie să se împlinească. Oh, puteți vedea cât este de infailibil Cuvântul? Oh, Doamne!

Vedeți? *„De aceea nu puteau crede, pentru că Isaia a mai zis:*

„Le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.”

Priviți! Dumnezeu l-a folosit pe prorocul Său, pe Isaia, un om care a avut suișurile și coborâșurile lui, care a făcut greșeli ca și noi, dar care a fost apucat de Dumnezeu și a fost atât de predat încât cuvintele lui au fost gândurile lui Dumnezeu exprimate prin niște buze omenești muritoare (Aleluia!). Isaia a fost un om cu păcatele și lucrurile pe care le am și eu, cu suișuri și coborâșuri ca și mine, dar care era un vas predat lui Dumnezeu, un vas prin care a fost exprimat gândul lui Dumnezeu, prin Cuvânt. Indiferent ce au făcut ei, cuvintele lui Isaia au trebuit să se împlinească deoarece erau gândul lui Dumnezeu exprimat prin Isaia.

Aici sunteți! Aleluia! O, Dumnezeule!

„...pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16.18). Oh, Doamne! Atunci când lumea nu va mai fi, *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei

24.35). De ce? Pentru că El a exprimat în Cuvânt gândul Atotputernicului Dumnezeu, iar atunci când noi putem accepta Cuvântul prin credință, trebuie să Se materializeze.

Oh, cum tresaltă inima mea când mă gândesc: „Doamne, Cuvântul Tău este confirmat pentru totdeauna în ceruri!” Dumnezeu exprimă prin cuvinte ceea ce gândește, și astfel avem Cuvântul Viu al lui Dumnezeu.

Isus a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* (Ioan 5.24). Aleluia!

Nu cel care merge la biserică, nu cel care își trece numele într-un registru, nu cel care este un practicant, nu cel care strigă, nu cel care vindecă bolnavii, nu cel care deschide ochii orbilor, nu cel care vorbește în limbi, nu cel care procește, ci *„cel care aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, acela are viața veșnică și nu poate veni niciodată la judecată, pentru că a trecut de la moarte la viață.”*

O, frate, lasă credința să se ancoreze în inima ta până când cuvintele vor fi adevărate în fața lui Dumnezeu. Atunci cerurile și pământul vor fi scuturate și vor dispărea, dar Cuvântul veșnic, gândul din inima ta care este exprimat de Dumnezeu, nu poate greși, așa cum nu au putut greși nici cuvintele lui Isaia.

Mii de oameni au văzut minunile săvârșite de Isus, dar cu toate acestea nu au putut crede pentru că așa a spus Isaia: „Ei nu vor crede.”

Cuvântul lui Dumnezeu este veșnic. *La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”*

La început, când Dumnezeu a privit lumea, te-a văzut pe tine și pe mine stând în dimineața aceasta aici. A văzut copilașul meu stând acolo în spate, a văzut fiecare om flămând din India, a văzut fiecare predicator de la amvon, a văzut fiecare persoană fățarnică în umblarea ei. El a văzut totul. Mintească-ți că Dumnezeu a văzut totul mai dinainte și a spus: „Îl voi trimite pe Fiul Meu Isus Hristos ca să răscumpăr rasa aceasta căzută.” Acela a fost Cuvântul. Dar înainte ca să fie un Cuvânt, a fost gândul. Mai întâi a fost gândul, apoi gândul a fost exprimat printr-un cuvânt și Cuvântul S-a materializat și a locuit printre noi. Aleluia! Poate cu zece milioane de ani înainte ca lumea să fie făcută, gândul lui Dumnezeu Și-a văzut trupul de carne care a scos boldul morții afară.

Cât de veșnic este Cuvântul lui Dumnezeu! Oh, timpurile se vor schimba, anii vor veni și vor trece, vor trece perioade lungi de timp, dar Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne pentru veșnicie. Așa este.

O, Doamne, ajută-mă să strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta. Ajută-mă să cuget asupra Lui zi și noapte. Lasă-mă să scriu poruncile Tale la căpătâiul patului și astfel să fie întotdeauna înaintea ochilor mei. Doamne, nu mă lăsa să păcătuiesc în inima mea împotriva Ta, ci ajută-mă să pășesc înăuntru.

„Acum

dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului.” (Romani 8.1).
Aleluia! Amin!

Gândurile exprimate ale lui Dumnezeu în inima omenească merg înainte deoarece Dumnezeu cel veșnic Își conduce copiii dintr-un loc în altul. Biblia spune că pașii celui neprihănit sunt rânduiți de Domnul. Oh, Doamne!

Cât de nouă este lumea? Cât de lungă este veșnicia? Când ne gândim la Cuvântul lui Dumnezeu exprimat prin buzele unei ființe muritoare... El a spus: „Isaia a vorbit despre acest lucru. Astfel, ei nu au putut să creadă deoarece Isaia a spus aceasta, fiind sub inspirație.”

Acest Isus Hristos, Emanuel, despre care vorbește toată Scriptura, știa că va învia a treia zi. De ce? Pentru că David a spus prin inspirație:

„Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.” (Psalmul 16.10). El a mai spus: *„De aceea, inima mi se bucură, sufletul mi se veselește și trupul mi se odihnește în liniște.”* (v. 9). Dumnezeu a vorbit prin David, un om care avea suișuri și coborâșuri și a spus: *„Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”*

Isus a spus: *„Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.”* (Ioan 2.19). Aleluia! El a crezut Cuvântul nemuritor al lui Dumnezeu. Da, domnilor.

Voi ziceți: „Nu, tu știi bine că El a murit vinerea și apoi a înviat. Deci, ce este cu aceste trei zile?”

Isus știa că trupul intră în putrefacție după șaptezeci și două de ore. El știa că pe parcursul celor trei zile, în acel interval de timp, Dumnezeu avea să-L ridice pentru că așa spusese David prin inspirație. Aleluia! Astfel, așa cum scrie undeva în Biblie, El a pășit în față ca un Erou, deoarece știa că Dumnezeu Își va ține Cuvântul, ceea ce a gândit și apoi a exprimat. Aleluia!

Prin urmare, eu cred că Domnul Isus care a urcat la cer va veni înapoi în același fel în care L-am văzut mergând la cer. El vine pentru răscumpărării care sunt născuți din nou, spălați prin Sânge: *„El va veni în același fel cum L-ați văzut*

mergând la cer.” (Fapte

1.11). Acest lucru este scris în Biblie. Se pot ridica împărați, pot apărea diferențe, tunetul ar putea opri Pământul din rotirea lui, ar putea fi foamete, bombe atomice sau orice ar fi, dar Isus, Fiul lui Dumnezeu, va veni în același fel în care a mers la cer, pentru că așa a spus Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Eu cred cu adevărat că Dumnezeu va vindeca trupul celui bolnav, pentru că El a spus: *„...El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.*

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El și, prin rănilor Lui, suntem tămăduiți.” (Isaia 53.4-5).

Lăsați învățătorii, teologia, seminariile și orice altceva să se ridice și să cadă, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu se va mișca exact în același fel. Da, domnilor. Așa a spus Dumnezeu. Dar înainte ca Dumnezeu să poată spune aceasta, a trebuit să existe un gând. Dumnezeu a gândit totul și a exprimat acele gânduri prin cuvinte, iar acestea au trebuit să se materializeze.

Nu demult, am citit despre o tânără care monta acele manoșe la ceas, după ce le scufunda mai întâi în radiu. S-a întâmplat să-i ajungă pe limbă puțin din acea soluție, iar acest lucru a omorât-o. Mulți ani mai târziu, i-au dezgropat scheletul și i-au pus în craniu tot fel de instrumente de măsură, și încă se auzea zgomotul provocat la

detectarea aceluia Rădii radioactiv: Rrrut, rrruut! Acesta nu se oprește, ci continuă să se miște

la nesfârșit. Nu există un sfârșit pentru Rădii, pentru că el continuă să se deplaseze.

După ani și ani, când mai era doar o bucată de os din craniul fetei moarte, acel Rădii exista încă acolo, pentru că ea atinsese acea pensulă îmbibată cu Rădii de buze. Rădiiul continua să se miște încă.

Cu cât mai mult se va mișca Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, exprimat de Ființa Sa dumnezeiască, prin puterea Sa! Vremurile se vor schimba, oamenii se vor schimba, națiunile se vor schimba, lumea se va schimba, dar Cuvântul merge mereu înainte, la nesfârșit, deoarece este gândul exprimat al lui Dumnezeu. Aleluia!

Îl iubesc cu toată inima mea. După ce am văzut sutele de religii ale acestei lumi, în dimineața aceasta am spus:

Zidesc pe Stâncă, pe Hristos,

Nicicând pe malul nisipos, nicicând pe malul nisipos.

Să ne rugăm.

Oh, Tată ceresc, în dimineața aceasta sunt atât de fericit să știu că harul Tău răscumpărător, Fiul Tău, ne-a răscumpărat dintr-o viață de păcat. Când văd cum încărunțește părul meu, cum îmbătrânește trupul acesta și se zbârcește, știu că în spatele acestei umbre este un trup care nu a fost făcut de mâini, un trup nemuritor care așteaptă, iar într-o zi, când viața aceasta va fi trasă afară din acest trup, se va trezi înnoit în prezența Lui, pentru a fi cu El peste veacuri.

Dumnezeule, îngăduie ca în dimineața aceasta, fiecare bărbat și fiecare femeie care posedă în ei această nădejde, să se curățească de lucrurile acestei lumi, de aceste lucruri vechi și atrăgătoare care îi trag în jos și îi țin într-o stare mizerabilă, și să fie niște creștini fericiți care Te slujesc pe Tine. Dă-ne aceste lucruri, Tată, în Numele lui Isus, Fiul Tău. Amin.

Cred că am depășit puțin timpul care mi-a fost alocat, dar inima mea s-a lăsat purtată de Cuvântul Lui, de Ființa Lui. Am venit nepregătit, neștiind că voi vorbi, și s-a întâmplat să spun aceste cuvinte. Nu am luat decât un verset din Scriptură, dar poate peste câteva duminici vom continua de unde am rămas, de la Cuvântul la care am rămas.

Îl iubiți? (Adunarea spune: „Amin”).

Ascultă, fratele meu creștin! Dacă în inima ta există ceva împotriva cuiva, du-te chiar acum la persoana aceea și împăcați-vă, uitați trecutul! Dacă în viața ta au fost suișuri și coborâșuri, nu uita că în inima ta a pătruns ceva care te-a adus la aceste gânduri. Indiferent cine este dușmanul tău, iubește-l! Indiferent ce s-a întâmplat, uită! La urma urmei, ești pe un câmp pe care sunt și buruieni și trebuie să creșteți împreună. Trebuie să fim împreună, pentru că dintr-o fântână bună nu poate ieși apă rea, așa cum nici dintr-o fântână rea nu poate ieși apă bună. Un pom nu poate aduce și fructe bune și fructe rele în același timp, așa că haideți să curățăm fântâna sau s-o murdărim: ori una, ori alta. Înțelegeți? Dacă am început murdar, haideți să ne curățăm fântânile, în dimineața aceasta și să spunem: „Doamne, revarsă Duhul Tău și călăuzește-mă! O, Dumnezeule, călăuzește-mă Tu!”

Când am fost la Roma, ei au vrut să mă ducă într-o biserică numită „Biserica oaselor”. Ei au înmormântat timp de sute de ani trupurile moarte ale călugărilor acolo, în subsolul acelei biserici. Fiecare biserică are un cimitir lângă ea. Așadar, ei îi îngropau pe acei

oameni, iar după ce trecea suficient timp, după ce carnea lor putrezea, îi dezgropau. Au amenajat o încăpere mult mai mare decât aceasta și au umplut-o cu oase de om. Totul este făcut din oase, chiar și candelabrele, și sunt și alte morminte cu cadavre în descompunere. Au pus chiar și o tăbliță pe care scrie: „Odată am fost și noi ca voi, dar într-o zi veți fi voi ca noi!” Așa este. Dar cei care Îl iubesc pe Dumnezeu vor avea Viața veșnică.

Am observat oamenii care veneau acolo să viziteze acele locuri. Religia catolică este plină de superstiții și de tot felul de lucruri. Craniile acelor călugări morți fuseseră atinse atât de mult încât deveniseră albe, iar unele dintre ele aveau chiar adâncituri. Aceasta dovedește că ființa umană flămânzește și însetează după ceva. Religia lui Isus Hristos nu înseamnă să atingi oasele călugărilor morți, ci înseamnă să-L crezi pe Isus Hristos și să accepți Viața veșnică. Oh, Dumnezeule!

Călugării aceia au fost odată oameni așa cum suntem noi în dimineața aceasta. Ei au avut șansa lor, iar noi o avem pe a noastră. Ce veți face cu ea? Oh, faceți ca fiecare părticică din ea să conteze, să fie pentru Domnul Isus, să nu mai aveți timp pentru lucrurile lumii.

„...să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.” (Evrei 12.1).

Haideți să-L iubim pe Domnul Isus! Fiți buni unii cu alții, fiți buni cu dușmanii voștri! Iubiți-i pe toți oamenii! Iubiți-i indiferent ce au făcut unii sau alții, iubiți-i oricum! Dacă nu poți face aceasta, frate sau soră, dacă a existat un timp când ai avut nevoie să vii la altar, atunci acesta este momentul.

Ieri am observat că a venit la mine un duh

egoist și mi-a spus: „Omul acesta este greșit, ar trebui să-i spui aceasta!”
Acest lucru nu este corect pentru că singurul care poate să-i spună aceasta
este Dumnezeu. Nu este treaba mea! Treaba mea este să predic Evanghelia și să
iubesc pe toată lumea, să merg înainte și să-mi iubesc dușmanii așa cum m-a
iubit Isus pe mine când am fost dușmanul Lui. Așa este. Când nu am meritat să
fiu iubit, El m-a iubit și m-a adus la sânul Lui, de aceea doresc să-i iubesc
și eu pe cei care nu merită să fie iubiți, la fel cum m-a iubit El pe mine.
Vreau ca Duhul care a fost în Hristos să fie și în noi. Amin.

Îl iubesc, Îl iubesc. Oh, Doamne!

Nu râvni la bogățiile deșarte ale lumii

Care atât de repede se veștejesc,

Caută să câștigi comorile cerești

Care niciodată nu vor trece!

Ține-te de mâna neschimbătoare a lui
Dumnezeu!

Pune-ți nădejdea în lucrurile veșnice

Ține-te de mâna neschimbătoare a lui
Dumnezeu!

Când călătoria mea se va sfârși,

Dacă am fost sincer cu Dumnezeu,

Casa mea din glorie, frumoasă și
strălucitoare

Sufletul meu răpit o va vedea!

Haideți deci, să ne ținem

de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu!

Ține-te de mâna neschimbătoare a lui
Dumnezeu!

Pune-ți nădejdea în lucrurile veșnice,

Ține-te de mâna neschimbătoare a lui
Dumnezeu!

Este aceasta rugăciunea fiecărui bărbat, a
fiecărei femei, a fiecărui tânăr sau tinere de aici?

Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă
păstreze smeriți cu duhul, blânzi cu sufletul, și iertători ca și Hristos, de
dragul lui Dumnezeu. Fiți buni și generoși și El vă va ierta păcatele.

Mai urmează ceva, frate Neville?

Ascultă, dragul meu prieten creștin care ai venit în dimineața aceasta aici! Nu avem prea multe să vă oferim din punct de vedere material, celor care ne-ați trecut pragul. Avem doar un tabernacol mic și vechi și suntem oameni săraci, cât de săraci se poate. Ne pare rău pentru că nu putem să vă oferim ceva mai mult decât un „bun venit!” dar, fratele și sora mea, aici între acești pereți care nu sunt prea plăcuți la privit, veți afla că este bine venit Domnul Isus Hristos. Veniți și închinați-vă împreună cu noi dacă nu aveți un alt loc unde să mergeți! Avem aici un păstor bun, un păstor și diaconi deosebiți și niște creștini de treabă. Veniți, găsiți-vă un loc și întotdeauna veți fi bine veniți în Tabernacolul Branham.

Este un singur lucru pe care îl putem face noi: să-L iubim pe Domnul Isus Hristos din toată inima noastră. Noi credem că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și nu avem nevoie de alte cărți, decât de Ea. Noi nu avem legi aici, Legea noastră este dragostea; crezul nostru este Hristos și pur și simplu vă iubim din toată inima. Dacă doriți, reveniți aici și fiți ca noi, și nădăjduim că într-o zi ne vom revedea pe un tărâm mai bun.

Acum însă, haideți să mășăluim spre Sion, în timp ce ne ridicăm în picioare. Teddi, fiule, vrei să vii puțin aici pentru câteva momente? Repede.

În seara aceasta vom avea Cina. Oh, cât de mult mă bucur să fiu aici cu prilejul acesta! Nu uitați că Isus a spus:

„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6.54). Acest Cuvânt este nemuritor, este adevărat? În ordine.

Acum să cântăm împreună: „Mășăluind spre Sion.”

Veniți, toți cei care Îl iubim pe Domnul,

Să lăsăm ca bucuria noastră să fie cunoscută,

Să cântăm împreună un dulce cânt,

Și astfel să înconjurăm tronul

(Acum întoarceți-vă unii spre alții și dați mâna).

Mărșăluim spre Sion,

Un Sion frumos, frumos;

Mărșăluim în sus spre Sion,

Cetatea frumoasă a lui Dumnezeu.

Oh, mărșăluim spre Sion,

Frumosul, frumosul Sion,

Mărșăluim în sus spre Sion,

Cetatea frumoasă a lui Dumnezeu.

Acum vom mai cânta încă o dată refrenul, apoi cântarea de eliberare a adunării. Mai cântăm încă o dată: „Mărșăluind spre Sion!” Faceți cunoștință cu musafirul de lângă voi. Spuneți-i că sunteți fericiți pentru că se află aici. Serviciul s-a încheiat, așa că vom elibera adunarea în câteva minute.

Acum să ne întoarcem spre cel de lângă noi și să ne prezentăm: „Sunt domnul Jones și mă bucur să te întâlnesc. Te așteptăm să revii la tabernacol.”

Fiți prietenoși și zâmbitori, fiecare dintre voi. Acum este în ordine.

„Mărșăluind spre... (faceți cunoștință cu cel de lângă voi și spuneți-i să revină la tabernacol)

...frumosul Sion,

Mărșăluind în sus spre Sion,

Cetatea frumoasă a lui Dumnezeu.

Acum să cântăm cântarea nepieritoare de eliberare a adunării, a tabernacolului Branham. Câți dintre voi vă amintiți această cântare veche?

la Numele lui Isus cu tine

Copil al suferinței și al tânguiri,

Îți va da bucurie și mângâiere,

la-L peste tot unde vei merge (Oh, Doamne, să
cântăm toți împreună).

la Numele lui Isus cu tine

Copil al suferinței și al tânguiri,

Îți va da bucurie și mângâiere,

la-L peste tot unde vei merge.

Oh, Nume scump și dulce,

Nădejdea lumii și bucuria cerului!

la Numele lui Isus cu tine

Ca adăpost de orice capcană,

Când ispitele te înconjoară,

Oh, respiră acest Nume sfânt în rugăciune:

Oh, Nume scump și dulce

Nădejdea lumii și bucuria cerului.

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Frate
păstor, vino și roagă-te pentru încheiere. Amin.

- Amin -